

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 ct.

DE NIEUWE

Lord Lister

SERIE

GENAAMD *John Raffles*

NIEUWE AVONTUREN VAN DE GROTE ONBEKENDE

Nr 14 De diefstal der Kroonjuwelen

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een nieuw verhaal

NADruk VERBODEN — ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN

*

Uitgave van

UITGEVERIJ „JEDES”

Rokin 174 — Amsterdam

*

Voor België

UITGEVERIJ „LIBRIS”

Ant. v. Dijkstraat 36 — Antwerpen

*

DE DIEFSTAL DER KROONJUWELEN

HOOFDSTUK I.

WAARIN DE „HURRICANE” KLAAR KOMT EN MARTINET VAN HET TONEEL VERDWIJNT.

Het was rond drie uur in de namiddag toen een ruime, zwartgelakte Limousine van het gestroomlijnde type, op het parkeerterrein van het vliegveld te Groydon stilstond.

De breedgeschouderde, meer dan zes voet metende chauffeur verliet vlug zijn zitplaats en opende het portier voor de inzittenden met alle vormelijkheid, die in bepaalde omstandigheden wordt vereist. Achtereenvolgens stapten een jonge vrouw en drie mannen uit, terwijl de grootste hunner zich tot de chauffeur wendde:

— Voorlopig James, heb je met de wagen afgedaan. Als je nu nog zo vriendelijk wilt zijn de bagage naar de douaneloods te brengen dan kun je je nadien verkleden en je in de loods bij ons vervoegen. Je zult bij de

douane wel een kruier vinden, die ons het reisgoed achterna brengt, na de contrôle.

— In orde Sir! antwoordde de aangesprokene en terwijl hij zich verder met de bagage bemoeide, begaven de vier overigen zich langs de speciale toegang naar de kantoren waar de reispassen werden gecontroleerd en alle verdere formaliteiten vervuld, die vereist waren voor een reis buiten de grenzen. Niemand werd op het eigenlijke vliegveld toegelaten zonder machtiging van de aldaar gevestigde diensten en zelfs als men enkel vertrekkenden begeleidde of aankomenden wilde opwachten, moest men in bezit zijn van een speciale vergunning.

Tussen de vier personen die zich op het ogenblik in het contrôlebureau bevonden, werd weinig of niet gesproken. Dit feit zou misschien wel opvallend kunnen worden genoemd, ware het niet dat het gezelschap niet uit gewone, alledaagse reizigers bestond. Iedere Amerikaanse journalist immers, die enigszins op zijn taak berekend was, zou onmiddellijk het meisje hebben kunnen identificeren als de dochter van de Amerikaanse multi-millionair Morgan, waarover de

laatste tijd in de New-Yorkse wereld der haute finance zonderlinge geruchten de ronde deden.

Het was alleen te danken aan de grote invloed van papa Morgan en niet minder aan het reusachtige kapitaal en de invloedrijke positie waarover hij beschikte, die tot hiertoe de Amerikaanse dagbladen het stilzwijgen hadden doen bewaren. Er gingen inderdaad allerlei praatjes waarvan de jonge vrouw het onderwerp vormde, praatjes die gepaard gingen met vele „misschiens” en „horen-zeggens”, maar die er tenslotte op neerkwamen dat het gedrag van Miss Morgan alleszins zeer eigenaardig was te noemen.

Volgens er werd verteld, zou Ophelia Morgan zich hebben aangesloten bij een man wiens eigenlijke naam de politie niet kende, maar wiens daden een legendarische roep hadden verworven. Het was zijn gewoonte, mysterieus op een of andere plaats van de aardbol op te duiken en dingen te doen, die volgens de gangbare mening, voor een sterfelijk mens onmogelijk waren. Op de politiebureaux te Londen, Parijs, New York, Chicago, evenals te Algiers, Marseille, Montevideo, Madrid en Calcutta en nog vele andere ontelbare plaatsen, stond hij bekend als John Raffles, de gentleman-inbreker, over wiens daden de politieautoriteiten beurtelings verwonderd, enthousiast of verbitterd waren, naar gelang de manier waarop Raffles in hun omgeving was te werk gegaan.

Elke politieagent, -inspecteur, -rechercheur of -commissaris, die droomde van een plotse sprong zijner carrière, hoopte eenmaal de hand te kunnen leggen op deze vreemde soortige avonturier, die meer dan eens aan de politie goede diensten had bewezen maar ook herhaaldelijk met haar in conflict was geweest.

Maar meer nog dan in die verschillende politiebureaux in al de steden over heel de wereld, haakten vele duistere individuen, zoals zwendelaars op grote schaal, handelaars in blanke slavinnen, opium en cocaïne, oorlogsstokers en de leiders van zekere concerns, naar de ondergang van de man die ofwel hun organisatie gevoelige slagen had toegebracht ofwel een steeds dreigend ge-

vaar vormde voor elk hunner eventuele ondernemingen.

Begrijpelijkerwijze minder talrijk, maar tot het uiterste fanatiek in hun verering voor de grote avonturier, waren diegenen die hulp en bijstand van Raffles hadden ondervonden, hun leven aan hem dankten of op een of andere wijze door hem geholpen waren.

En het was deze veelomstreden figuur, waar Miss Morgan zich zou hebben bij aangesloten, als men de geruchten die de ronde deden, mocht geloven. En zij, die voorgaven het goed te weten, wisten te vertellen dat er niet de minste twijfel bestond. Parijs, Monte-Carlo en Marseille werden genoemd als de steden waar Miss Morgan in gezelschap van Raffles had verbleven; vreemde dingen hadden in die steden plaatsgevonden en ofschoon de politie zeer karig was in haar uitlatingen, toch liet het geen twijfel dat de grote avonturier daar aan het werk was geweest en een jonge vrouw er zijn avonturen had gedeeld...

Toevallig waren er op het vliegveld te Croydon geen Amerikaanse journalisten aanwezig, zodat langs die kant de praatjes niet meer tastbare vorm zouden verkrijgen, want het was inderdaad een feit dat Ophelia zich in gezelschap van Raffles en Charles in het bureau van de luchthaven bevond.

Acht dagen geleden, na hun zéér bewogen avonturen te Marseille¹⁾, was Raffles' duikboot, de „Nautulus”, in de buurt van Aberdeen geland en waren de gentleman-inbreker, zijn vrienden Charles, James en Ophelia, alsmede ook de Marseillaan Martinet, die door toedoen van Raffles uit de gevangenis had kunnen ontsnappen, aan land gegaan en waren nog dezelfde nacht naar Londen afgereisd.

Het was eerst de bedoeling van Raffles geweest, Martinet de nodige papieren te verschaffen opdat hij met een der grote transatlantiekers ofwel met een der clippers, naar Zuid-Amerika zou kunnen hebben uitwijken. Toen bleek echter dat de politie en dit naar aanleiding van de gebeurtenissen zowel te Monte-Carlo als te Marseille, bijzonder scherp toezicht was gaan houden op de overzeese reisroutes.

¹⁾ Zie no. 13: Avontuur in Marseille.

Noodgedwongen had Raffles er zich toe verplicht gezien Martinet gedurende enkele dagen gastvrijheid te verlenen in zijn woning aan de St. James Square, tot de grootste ijver der speurders enigszins zou zijn geluwd. Want weliswaar kon Raffles aan Martinet de nodige papieren bezorgen, die hem zouden toelaten onder valse naam te reizen, papieren die zo mogelijk nog „safer” waren dan om het even welk officieel paspoort, maar aan de andere kant had de politie een gedetailleerde persoonsbeschrijving van de Marseillaan, zodat er altijd kans bestond dat de voortvluchtige zou kunnen worden ingerekend.

Gedurende Martinets verblijf in de woning van Raffles, was het leven daar zijn normale gang gegaan. Het nieuwe, door Raffles ontworpen vliegtuig, dat voor het vertrek van de grote avonturier naar Parijs (1) reeds voor een groot deel kant en klaar was, werd intussentijd geheel voltooid en overgebracht naar de particuliere loods waarover Raffles onder de naam van Sir Neville op het vliegveld te Croydon beschikte.

Martinet, die na enkele dagen Raffles en zijn vrienden een bewondering was gaan toedragen, die aan verering grensde, had onder de leiding van James bijna dag en nacht meegeholpen om het wonderlijke toestel dat de verloren gegane „Swallow” zou vervangen (2), te voltooiën. En onder zijn werk wist hij niet wat hij het meest moest bewonderen: de genialiteit van Raffles, ofwel de meesterlijke constructie van de vliegmaschine, die niet alleen aan de meest moderne eisen voldeed, maar zelfs de hedendaagse vliegtuigtechniek enkele jaren vooruit was.

De machine, door Miss Ophelia met de even typische als zeer rake naam van „Hurricane” gedoopt, was inderdaad berekend op een snelheid welke deze van het geluid met een paar honderd kilometers kon overtreffen. Zoals men weet bedraagt de geluidssnelheid 1.200 km per uur, terwijl het nieuwe toestel van Raffles zonder gevaar 1.500 km per uur kon bereiken. Het vliegtuig was volgens de meest moderne opvattingen gebouwd, en was om zo te zeggen geheel en al vleugel en erop berekend dat de oppervlakte slechts een geringe tegen-

1) Zie no. 10: Het raadsel van de Groene dood.

2) Zie no.: De Radar-maniak.

stand van de lucht zou hebben te overwinnen.

Het was uitgerust met vier krachtige reactiemotoren van 1.000 P.K. elk waarvan de werking de atoomsplitsing tot basis had. Ook de motoren van de „Swallow”, de verloren gegane machine, hadden hun energie verkregen door het aanwenden van plutonium, maar toch was de „Hurricane” op dat gebied in sterkere mate geperfectioneerd.

Het nieuwe vliegtuig was er inderdaad op berekend een snelheid te ontwikkelen die, zonder gevaar, de geluidsgrens kon overschrijden. Zowel cockpit als cabine, die met elkaar in verbinding stonden, waren voorzien van speciale apparaten, die en temperatuur en vochtigheid op peil wisten te houden. De grote warmte welke bij hoge snelheid door wrijving van de lucht steeds ontstaat, zou binnen in het toestel helemaal niet worden gevoeld, terwijl speciale helmen en overalls de reizigers zouden beschermen tegen alle eventuele schokken wanneer het toestel bij een snelheid van méér dan 1.200 km per uur op een zogenaamde „luchtmuur” zou stuiten.

Niets was door de grote avonturier over het hoofd gezien om een volledige veiligheid bij het reizen te verkrijgen en zonder enige hoogmoed kon hij getuigen dat de „Hurricane” op het ogenblik het snelste en veiligste vliegtuig was dat tot hiertoe was gebouwd.

Raffles wist wel dat het misschien hoogstens één of twee jaar zou duren vooraleer de moderne techniek erin geslaagd zou zijn machines te construeren die en in snelheid en in „safety” de zijne zou weten te overtreffen. Tot hiertoe echter waren de bijzonderste constructiefabrieken zowel in Engeland als in Amerika nog altijd aan hun eerste proefnemingen, terwijl de „Hurricane” op het ogenblik startklaar was.

Enkele tijd had de gentleman-inbreker in beraad gestaan of hij de toepassing van het atoomprincipe in de vliegtuigtechniek, zoals dat door hem was verwezenlijkt, aan de openbaarheid zou prijsgeven. De gespannen toestand echter waarin de gehele wereld verkeerde en de dreiging van het oorlogsgevaar die na de proefnemingen te Bikini steeds meer en meer op de voorgrond waren gekomen, hadden hem van dit besluit doen afzien. Hij was niet zo verwaand te geloven

dat de vliegtuigbouw zonder zijn inzichten in zijn fantastische vooruitgang zou worden gestremd; hij wist dat binnen zéér afzienbare tijd ook anderen de atoomsplitsing als drijfkracht voor vliegtuigmotoren zouden weten aan te wenden en dat snelheden van 2.000 km en meer per uur niets ongewoons meer zouden zijn.

Het idee echter, dat hij misschien op een of andere wijze mede zou helpen om de vreselijke verschrikkingen van een atoomoorlog te bespoedigen, hield hem terug van het prijsgeven van zijn bevindingen. Na de capitulatie van Japan was hij een der eersten geweest die de verwoestingen van Nagasaki en Hiroshima in al hun verschrikkingen had gezien; dat waren echter slechts proefnemingen geweest met atoombommen van mindere kwaliteit en huiverend zag hij in zijn verbeelding het zwartgeblakerde puin van West-Europa, dat bij een nieuwe oorlog met atoomwapens een eindeloze ruïne zou zijn, zonder steden, zonder plantengroei en misschien ook wel zonder enig levend wezen... Zowel Engeland, Frankrijk, Nederland, België, West-Duitsland en misschien ook wel Spanje en Portugal zouden bij een nieuwe oorlog slechts rokende puinmassa's zijn, waarin de laatste levende wezens verhongerd, waanzinnig van angst en lijdend aan allerlei onbekende kwalen als verdoemden zouden rondwaren...

Het was een vreselijk beeld en Rafles weigerde er verder over te denken, net zoals de vele honderdduizenden over de gehele wereld, die heel goed wisten wat een nieuwe oorlog brengen zou, 'n oorlog die minstens het einde van de Westerse beschaving zou betekenen maar aan het helse visioen konden noch dorsten te geloven, uit vrees waanzinnig te worden; en men zocht daarom afleiding in de meest banale ontspanning, met het enige doel de toekomst te kunnen vergeten. En dat was de reden geweest waarom Rafles zijn bevindingen voor zich had gehouden in de zeer vage hoop, de bijna onmogelijke hoop dat de paar jaren waardoor de vooruitgang zou worden vertraagd, de wereld misschien tot bezinning zou kunnen brengen...

En toen de „Hurricane” geheel kant en klaar was gekomen had Rafles haar naar zijn loods te Croydon doen overbrengen,

zonder één woord te reppen over de constructie of over de fantastische snelheid, die de machine kon bereiken.

Om alle eventuele nieuwsgierigheid te vermijden had Rafles het gerucht doen verspreiden dat de machine gebouwd was volgens plannen van Amerikaanse ingenieurs en er vooral rekening was gehouden met de stabiliteit van de machine in het luchtruim. Daardoor kon dan ook gemakkelijk de vorm van de „Hurricane” verklaard worden, vermits in Amerika de nieuwste toestellen ook volgens deze principes werden gebouwd. Verder was de loods goed gesloten en bewaakt door het personeel van het vliegveld, zodat geen onbescheiden blikken het geheim zouden kunnen achterhalen.

Toen het vraagstuk der eerste proefvlucht ter sprake was gekomen, had Martinet na enige aarzeling het voorstel geopperd om deze niet alleen mee te maken, maar op die wijze Engeland zonder veel opzien te verlaten. Aanvankelijk had de grote avonturier zich hiertegen gekant, maar ten slotte, toen hij bemerkte dat Martinet bleef aandringen, had hij erin toegestemd.

Hij zag inderdaad in dat het de beste reisweg zou zijn, daar noch bij vertrek noch bij aankomst veel vragen zouden worden gesteld, afgezien dan nog van het feit dat niemand op de hoogte van de eindbestemming zou kunnen komen.

Door deze weg te volgen, zou Martinet inderdaad volkomen spoorloos kunnen verdwijnen en ergens in Zuid-Amerika onder een geheel andere naam zijn leven herbeginnen. Zijn aandeel in de buit, t.t.z. van de millioenen die de Franse geldmunters hadden verzameld, door de politie waren ontdekt geworden en door Rafles aan deze laatste weer ontfutseld, (1) was inderdaad groot genoeg om hem toe te laten een geheel andere levensweg te bewandelen dan hij tot hiertoe gedaan had.

En terwijl Rafles zich onledig hield met de beampten om de nodige formaliteiten te vervullen dook naast hem plots iemand als het ware uit de grond voor hem op, die de grote avonturier en diens gezellen met grote belangstelling gade sloeg.

De verrassing dezer ontmoeting scheen voor hem groter te zijn dan voor Rafles.

¹⁾ Zie no. 13: Avontuur te Marseille.

want de man had enkele ogenblikken nodig om zijn zelfbeheersing te herwinnen. Tenslotte wendde hij zich resoluut tot de bijna onmerkbaar glimlachende gentleman-inbreker en vroeg op zoetsappige toon:

— Ei, ei, Sir Neville, gaat U weer op reis?

— Nee mijn beste inspecteur Marlowe, dit genoeg kan ik U ditmaal niet doen! antwoordde Rafles even beminnelijk, daar hij duidelijk het verscholen addertje onder het gras voelde, zoals men dat doorgaans pleegt uit te drukken.

Het scheen wel een eeuwigheid geleden sinds de tijd dat Inspecteur Marlowe van Scotland Yard in gelukkige omstandigheden de identiteit van Rafles had weten te ontdekken. Gebonden echter door een soort gentlemen-agreement (1) was de inspecteur verplicht geweest het stilzwijgen rondom deze ontdekking te bewaren, terwijl Rafles van zijn kant een tijdje uit de circulatie was verdwenen om in de gedaante van Sir Neville terug op het tooneel te verschijnen en een positie in te nemen die zo mogelijk nog sterker was dan welke hij voordien had gehandhaafd.

Marlowe wist dat hij geen enkel bewijs tegen de grote avonturier bezat en dat het deze laatste slechts een paar woorden kon kosten om aan de carrière van de inspecteur voor goed een einde te maken. Beiden echter hielden van „fair-play” en noch de een noch de ander vond het gepast om de strijd met minderwaardige middelen voort te zetten. Er was langs weerszijden een zeker respect, zodat er niet de minste aanleiding bestond, om de aangegane overeenkomst niet te eerbiedigen. Zolang Marlowe over geen afdoende bewijzen tegenover Rafles beschikte, kon hij trouwens niets ondernemen, ook al had hij dit gewild.

— Dat is jammer! zei Marlowe met een peinzende uitdrukking op het gelaat. Het leek mij dat Londen rustiger was tijdens uw afwezigheid.

— Dat komt waarschijnlijk door het zomerseizoen, m'n beste! antwoordde Rafles flegmatiek. Dan zwermt een goed deel van de onderwereld uit naar de badplaatsen in en buiten Engeland, zoals je wel zult weten.

— Ja, ja, zuchtte de inspecteur gelaten, er

¹⁾ Zie no. 5: De ontmaskering van John Rafles.

staan ons waarschijnlijk weer drukke dagen te wachten!

Wijselijk liet Marlowe in het midden of hij hiermede de terugkeer van Rafles te Londen op het oog had, dan wel het weerkeren der talloze lichtschuwe individuen die, zoals de grote avonturier terecht had opgemerkt, des zomers hun terrein naar de badplaatsen verlegden.

— Laat het je een troost zijn, zei Rafles filosofisch, dat je nu weer wat interessants te doen krijgt. Ledigheid is voor politiemannen erger dan voor om het even wie. Ze verliezen dan te veel van hun routine en vlugheid van geest!

Marlowe haalde de schouders op en verwaardigde zich niet, in te gaan op de lichte scherts. Hij ging integendeel zeer sluw tot de aanval over en vroeg, de blik ironisch op Rafles richtend:

— En hoe beviel het U te Parijs, sir Neville? En was U toevallig ook niet te Monte-Carlo en te Marseille?

— Hoe komt U op dat idee? vroeg Rafles, de wenkbrauwen optrekkend. Vraagt U soms elke Londenaar waar hij zijn zomervacantie heeft doorgebracht? Of legt men op Scotland-Yard soms een nieuwsoortige statistiek aan?

— Noch het een, noch het ander, antwoordde Marlowe vergoelijkend. Zóver heeft onze efficientie het tot hiertoe nog niet gebracht. Ik hoorde rechts en links een en ander, ziet U? Hoofdcommissaris Baccart, de Parijse politiechef, zond ons een beknopt verslag over de afloop der zaak Zukor. Die kwestie ging ons min of meer aan, daar wij opsporing van de professor verzocht hadden. En nu was er in dat verslag namelijk sprake van een zekere inspecteur Harris, die nogal flink werk heeft geleverd. Volgens Baccart moest hij tot het corps van de Yard behoren, maar dat berustte natuurlijk op een vergissing, voegde de inspecteur er luchtig aan toe.

— En in welk verband staat dat met mij? vroeg Rafles lichtjes geamuseerd.

— Sprak ik van een verband? deed Marlowe quasi verbaasd. Of misschien toch, ging hij ironisch verder, tenminste als we de namen van Zukor en Moschell verbinden.

— Wat bedoelt U? Rafles keek de spreker ijskoud aan.

— O, niets bijzonders, helemaal niets hoor! antwoordde Marlowe die deed alsof hij schrok. Ik wou er enkel maar op wijzen dat er bij de Yard nog altijd de aanklacht ligt van sir Moschell, waarbij deze een zekere John Rafles beschuldigt van het stelen van 150.000 pond! (1)

— En dat betekent?... vroeg de grote avonturier gespannen.

— Weinig of niets, sir Neville! Er zijn geen bewijzen, ziet U, alleen vermoedens en daar schiet de Engelse politie weinig mee op. Voor ons kunnen alleen bewijzen gelden, zoals U wel weet. De klacht werd door ons natuurlijk geacteerd, dat spreekt. Langs de andere kant echter geloof ik dat Rafles die 150.000 pond verdiend heeft door het verdelen van Zukor. Tenminste, ik zal naar geen verdere bewijzen van Rafles' schuld gaan zoeken!

— Ik geloof dat U een echt gentleman is, inspecteur, mengde Ophelia zich in het gesprek, dit tot grote ontsteltenis van Charles. Ik ben er zeker van dat sir Neville dit onderhoud zeer op prijs stelt, maar we moeten nu heus gaan; men verwacht ons op het vliegveld, ziet U?

— O, U is zeker Miss Morgan, is het wel? Excuseer mij Miss, dat ik U heb opgehouden. Vindt U het onbeleefd als ik U vraag of U terug naar de States vertrekt?

— Onbeleefd is het woord niet, inspecteur, zei Ophelia met een glimlach, het getuigt eerder van een al te grote nieuwsgierigheid.

— Beroepsdeformatie, Miss, louter beroepsdeformatie; ik vraag U nogmaals wel excuus!

— Ach wat! U mag best weten dat niet ik op reis ga, inspecteur.

— O zo! repliceerde Marlowe; dan is het zeker die heer daar, hierbij wijzend op Martinet, die vertrekt.

— Juist, inspecteur, kwam Rafles snel tussenbeide. En zoals Miss Morgan reeds zei, is onze tijd beperkt.

— O, ik wil U niet langer ophouden, antwoordde Marlowe. De papieren van mister eh...

— Tombs, vulde Rafles aan.

1) Zie no. 9: Prof. Zukor, de geniale misdadiger.

— Juist, mister Tombs, ging Marlowe met onverstoortbaar gezicht verder, zijn ongetwijfeld wel geheel in orde?

Ophelia kreeg plots het gevoel alsof haar hartslag stakte; ze werd een tikje bleek en wierp een blik op Martinet, wiens aanhouding nu bijna zeker was. Ze voelde een plotse haat in zich opwellen tegen Marlowe, die met hen scheen te spelen als de kat met de muis, doch ze slaagde er in haar zelfbeheersing te bewaren.

Rafles intussen, had een snelle blik gewisseld met Charles, die duidelijk te kennen gaf dat de jonge man zich op elke eventualiteit diende voor te bereiden. Dat alles had zich in een paar seconden afgespeeld, zonder dat de inspecteur iets van de consternatie die zijn woorden veroorzaakt hadden, scheen te bemerken.

— Ach kom, wat praat ik toch! ging Marlowe verder: net of een vriend van Sir Neville niet alle documenten zou bezitten die iemand zich ook maar zou kunnen wensen.

En zich tot Rafles wendend:

— Is het onbescheiden te vragen waarheen mister eh... Tombs zich begeeft?

— Naar Zuid-Amerika, antwoordde de grote avonturier stroef.

— Zuid-Amerika, herhaalde Marlowe op peinzende toon. Een streek met nog vele mogelijkheden, niet te vergelijken met Frankrijk!

Een ogenblik keek hij de zogezegde mister Tombs scherp aan, wendde zich daarop weer tot Rafles, zeggende:

— Kom, laat ik niet langer uw tijd benemen, ik heb op het ogenblik wel geen dienst, zei hij nadrukkelijk, maar U heeft geen tijd te verliezen. Tot ziens, Miss Morgan, het was me hoogst aangenaam. Tot kijk ook sir Neville en mister Charles. En terwijl hij zich reeds verwijderde, voegde hij er nog aan toe:

Voor mister eh... Tombs zal het wel adieu zijn, want zijn weg zal ik wel nooit meer kruisen, vermoed ik!

Sprakeloos keken Ophelia en de drie mannen de snel wegbenende Marlowe na die zich naar de uitgang spoedde. Dan wendde Rafles zich tot het gezelschap:

— Kom, laten we vlug voortmaken; alles is hier in orde.

Zwijgend schoven ze langs het tourniquet, terwijl de aldaar geposteerde beambte beleefd groette. Toen ze ongeveer de helft van de weg hadden afgelegd, die hun van de loods scheidde, kon Charles zijn ongeduld niet langer meer bedwingen:

— Wat denk je, John, vroeg hij halffluid, zou Marlowe Martinet herkend hebben?

Rafles keek de jonge man even terzijde aan, glimlachte en zei:

— Wis en zeker, heeft hij hem herkend, Charles. Trouwens, zelfs zonder die herkenning kon hij de waarheid vermoeden, vermits hij heel goed op de hoogte scheen van de gebeurtenissen, zowel te Parijs, Monte-Carlo als te Marseille. En hij zal dan ook wel kunnen vermoeden door wiens toedoen Martinet niet alleen in staat was te ontsnappen, maar daarbij ook nog spoorloos te verdwijnen!

— Meen je dat ernstig, John? Maar dan...

— Ik weet wat je zeggen wil, Charles, viel Rafles hem in de rede. Je hoorde toch wat Marlowe nadrukkelijk zei, is het wel? Dat hij geen dienst had! Misschien zouden zijn superieuren het als plichtsverzuim beschouwen, dat hij Martinet niet gevangen nam, maar Marlowe is uit ander hout gesneden. Hij kon Martinet zonder moeite arresteren, maar zijn gevoel kwam daartegen in opstand. Hij wou niet de schijn op zich laden, vooral tegenover ons niet, dat hij ons met dergelijke middelen wou bekampen. Het zou voor hem als een soort bekentenis zijn, dat hij, vermits hij John Rafles niet aan kan, zich wreekt door beschermelingen van mij last te berokkenen.

— Een eigenaardige gedachtengang, vond Charles.

— Helemaal niet! antwoordde Rafles. Marlowe is geweldig trots. Zijn enige eerzucht is mij ten val te brengen op een wijze die duidelijk zijn meerderheid demonstreert. En Ophelia sloeg volkomen de nagel op de kop, toen ze Marlowe een gentleman noemde.

— Enfin, zei Charles die ditmaal laag bij de grond wenste te blijven, hoofdzaak is dat Martinet er doorheen is gerold en dat is het voornaamste.

Intussen was het gezelschap de loods genaderd, waar James hen reeds vol onrust opwachtte. De bagage van Martinet, alias

mr Tombs, was reeds ingeladen, nadat de „Hurricane” onder het waakzaam oog van de reus uit de loods was gehaald en naar buiten gerold. Martinet, welke zich nog van de speciale vlieger-uitrusting moest voorzien, ging zich in de loods omkleden, kwam enkele minuten later weer te voorschijn en nam afscheid, eerst van Rafles en Charles en tenslotte van Ophelia, wier hand hij even te lang vasthield, terwijl hij het meisje met ontroerende blik aankeek.

— Het spijt me, Miss Ophelia, dat ik moet heengaan, maar ik meen dat het de beste oplossing is. Ik zal U en uw vrienden nooit vergeten.

— Het ga je goed, Martinet, zei Ophelia fluisterend en vol medelijden. Waar je heengaat zul je een ander leven vinden en ook wellicht iemand die je zal doen vergeten dat ik nog besta.

Marinet schudde ontkennend met het hoofd doch antwoordde niet. Vlug verdween hij in de cabine en sloot de deur achter zich dicht, terwijl de mecaniciens de schroef in beweging brachten.

— Ready! klonk de stem van James die intussen ook zijn plaats aan de stuurknuppel had ingenomen, massaal door de microfoon.

— Contact! schreeuwde een der mecaniciens.

— Contact! klonk het uit de stuurcabine.

— Los!

De mecaniciens die de schroef in beweging had gebracht, dook onder het toestel door, dat zich langzaam in beweging zette, eerst traag, doch dan allengs sneller en sneller, tot het zich tenslotte van de grond verhief, steeds hoger en hoger de lucht in ging, tot het als een stip aan de horizon verdween, terwijl het geluid der schroeven nog even natrilde.

— Een prachtige machine, sir, zei de mecaniciens met bewondering in de stem terwijl hij zich tot Rafles wendde.

— Inderdaad, gaf de grote avonturier afwezig toe. Automatisch reikte hij naar zijn portefeuille en overhandigde de man een vorstelijke fooi. Daarop verlieten Ophelia, Rafles en Charles zijgend en in gedachten verzonken het vliegveld en begaven zich naar de wachtende auto die hen weer naar hun woning aan de St. James Square bracht.

HOOFDSTUK II.

WAT ER NA DE LUNCH WERD BESPROKEN EN WAARIN MISS MORGAN OPZIEN BAART.

Na de lunch, die onder een bijna volledig stilzwijgen was voorbijgegaan, nodigde Rafles Ophelia en Charles uit hem naar de gezellig ingerichte zitkamer te volgen, waar de koffie geserveerd was.

Allen installeerden zich in de gemakkelijke zetels, staken een sigaret op, doch tot een werkelijk geanimeerd gesprek kwam het ook hier nog niet. Tenslotte, toen Rafles bemerkte dat noch Ophelia noch Charles geneigd schenen de conversatie te openen, schraapte hij even de keel en zei, lichtjes glimlachend:

— Ik zie, vrienden, dat jullie nog steeds onder de indruk bent van het gebeuren van deze morgen. Het zou inderdaad jammer geweest zijn als Marlowe Martinet had ingepikt. De jongen verdiende inderdaad een kans om een nieuw leven te beginnen.

— Marlowe heeft zich schitterend gedragen, prees Charles. Zijn houding neemt me bijna de lust om hier te Londen nog iets te ondernemen.

— Ho, ho, Charles, wat loop je weer vlug van stapel, wees Rafles zijn vriend terecht. Vergeet echter niet dat de houding van Marlowe te danken is aan het respect voor onze ondernemingsgeest. Indien we op onze lauweren zouden gaan rusten, zou dit ongetwijfeld door hem verkeerd worden uitgelegd.

— Ach ja, ik weet het wel, verdedigde zich de jonge man. Ik zei het enkel maar bij wijze van spreken. Maar iets anders: wanneer keert James weer? Brengt hij Martinet helemaal naar Zuid-Amerika?

— Toch niet, Charles; dat is voor een proefvlucht wat al te ver, hoewel ik er niet aan twijfel dat de „Hurricane” die tocht zonder hinder zou weten te overwinnen. Martinet zal echter te Lissabon inschepen op een der transatlantiekers, waar reeds passage voor hem werd geboekt. Het eerste doel van zijn reis is Buenos-Ayres; van daaruit zal hij zichzelf moeten redden. Als

alles normaal verloopt kunnen we James tegen dinnertijd verwachten.

— Zo laat pas? vroeg Charles. Ik dacht, met de snelheid van de machine...

— Ik begrijp wat je zeggen wil, viel Rafles hem in rede. Ik vergat je echter mee te delen dat de „Hurricane” niet naar Croydon terugkeert, maar door James naar ons verblijf te Windsor wordt gebracht.

Charles keek verbaasd op. Hij voelde dat Rafles iets voor hem verborgen hield en aarzelend begon hij:

— Dat klinkt nogal zonderling en verdacht ook, als je 't mij vraagt. Wat voer je nu weer in je schild, John?

— Wel, zei Rafles niet zonder vermaak bij het zien van Charles' ongerustheid, om jullie dat te verklaren nodigde ik jullie hier uit.

— Ik ben benieuwd, bromde de jonge man.

— Zie, zei Rafles peinzend, sinds vele jaren is er iets dat me kwelt. Er bevindt zich hier te Londen een gebouw, waarvan de muren een schat omsluiten die, wordt algemeen beweerd, door geen enkel inbreker kan bemachtigd worden.

— Welk gebouw is dat? vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— De Tower, zei Rafles flegmatisch.

— De Tower, stamelde Charles, terwijl zijn adem bleef stokken, bedoel je, bedoel je de kroonjuwelen soms?

— Inderdaad!

— Maar dat is verschrikkelijk, kreunde de jonge man. De kroonjuwelen stelen, dat is majesteitsschennis, dat is een poging tot zelfmoord!

— Kom tot jezelf, Charles, en vertel geen nonsens. Ik ben minstens evengoed Engelman als jij en het is niet mijn bedoeling de juwelen uit hun zettingen te halen, wanneer ze in mijn bezit zijn. De kroonjuwelen zullen volkomen intact blijven, doch wat ik er mee voorheb is voorlopig nog een geheim.

— Maar het is krankzinnigenwerk, John! Je weet hoezeer ik je bewonder en hoe goed ik je capaciteiten ken. Maar het onmogelijke kan ook jij niet verwezenlijken.

— Op dat gebied bestaat er voor mij geen onmogelijkheid, Charles, dat moest je beter weten. Het feit dat men het stelen van de

kroonjuwelen onmogelijk acht, irriteert me, dat is alles!

— Prachtig, jubelde Ophelia. Hé, wat zal dat een schok geven! De gehele wereld zal perplex staan!

— Ja, jij zult dat wel appreciëren, zei Charles woest. Ik zeg echter dat een dergelijk plan volslagen waanzinnig is.

— Dat moet nog bewezen worden, Charles, gaf Rafles ten antwoord. Niets kan zo goed beschermd worden of er zijn middelen om die bescherming te ontwijken of onschadelijk te maken.

— Maar begrijp je dan niet, weet je dan niet onder welke omstandigheden de kroonjuwelen in de Tower bewaard worden? vroeg Charles wanhopig.

— Beter dan jij, en wie ook ter wereld, Charles, zei Rafles rustig. Ik heb een grondige studie van de hele zaak gemaakt, reeds vele jaren voor de jongste oorlog. Het uitbreken ervan heeft me belet die plannen toen reeds vaste vorm te geven. Nu de juwelen echter onlangs terug op hun vroegere plaats werden gebracht, wil ik de kans wagen.

— Ik ken de wijze waarop de juwelen bewaakt worden, maar al te goed, protesteerde de jonge man. Om je een voorbeeld te geven; en hij begon op te sommen welke maatregelen ter bescherming der kroonjuwelen waren getroffen; ten eerste staat de Tower dag en nacht onder bewaking van een garderegiment; verder is het „Juwelenhuis” van de Tower beschermd door twee zware safe-deuren, terwijl de stalen koepel, die als een huls over de juwelen sluit, minstens even onaantastbaar is. Ten overvloed zijn er een ontelbaar aantal alarmschellen, die wel onmogelijk buiten gebruik zijn te stellen en bij elke poging tot inbraak onmiddellijk zullen overgaan.

— En is dat alles wat je erover weet, Charles? vroeg de grote avonturier met een bijna onmerkbare spot in de stem.

— Alles? vroeg Charles onthutst; maar je ziet toch wel dat een dergelijke onderneming geen kans van slagen heeft! De bewaking bij dag is uiterst streng, maar 's nachts komt men eenvoudig de Tower niet binnen zonder het wachtwoord te kennen en zelfs als men het kent kan men onmogelijk de schildwachten voorbij zonder

argwaan op te wekken. Trouwens, de wachtposten worden regelmatig gecontroleerd door de officier van dienst, zodat, zelfs gesteld dat je het „Juwelenhuis” zou kunnen binnendringen, zulks onvermijdelijk zou worden opgemerkt en er onmiddellijk alarm zou worden geslagen. Of denk je dat het zou volstaan om met onze atoomboor eerst de stalen toegangsdeuren te vernielen en daarna door de geblindeerde koepel heen te breken? Niet alleen zijn er dan nog de alarmtoestellen, die in werking zouden treden, maar ook zou de inbraak door de wachtronde worden opgemerkt.

— Wat je zegt is alles héél juist, Charles! antwoordde de grote avonturier; er zijn trouwens nog andere bezwaren en moeilijkheden en zoals je terecht opmerkt: met onze atoomboor is hier niets aan te vangen!

— Nou, zei de jonge man met een soort van voldoening in zijn stem, ik ben tevreden dat je dit tenminste toegeeft. Als we de atoomboor hadden kunnen gebruiken zouden we misschien een kans gehad hebben, maar vermits je zelf toegeeft dat we er niet mee kunnen werken is de onderneming totaal onmogelijk.

Rafles ging niet in op die laatste woorden, maar wendde zich tot Charles met een tinteling van humor in de ogen en vroeg op beminnelijke toon:

— Hoe stel je je voor, Charles, dat de conservator van de Tower het „Juwelenhuis” betreedt wanneer hij om een of andere reden een der juwelen wil weghalen?

— Wel, met behulp van zijn sleutels, denk ik, antwoordde de jonge man verbaasd.

— Juist! zei Rafles, en datzelfde ga ik ook doen.

Enkele ogenblikken keek Charles zijn vriend in starre verbazing aan en vroeg tenslotte stamelend:

— Bedoel je, John... dat je inderdaad over de sleutels van het „Juwelenhuis” beschikt?

— Zoals je zegt, antwoordde de grote avonturier nonchalant en ik bezit ze reeds vele jaren; om kort te gaan, ik had ze een paar weken voor de Duitse troepen in 1940 Frankrijk binnenvielen! Zij waren toen echter zonder nut, want zoals je weet waren de kroonjuwelen veiligheidshalve naar een

andere, streng geheim gehouden plaats overgebracht. Ik had toen echter ook niet de minste lust om iets te ondernemen, terwijl anderzijds enkele dagen nadien onze werkzaamheden bij de Intelligence Service begonnen.

— Maar je hebt mij nooit iets van die sleutels gezegd, kreunde de jonge man hulpeloos en totaal overbluft.

— Waarom zou ik? repliceerde Rafles. Er was noch aanleiding, noch gelegenheid om hen te gebruiken.

— En nu? vroeg Charles angstig, waarom zouden wij ze nu nog gebruiken? Wij hebben die kroonjuwelen toch voor niets nodig!

— Dat is geen redenering, Charles; niemand heeft kroonjuwelen nodig, zelfs een koningin of een koning niet. Alleen uit historisch oogpunt beschouwd zijn deze dingen belangwekkend, maar de tijd waarin we leven leent zich allerminst tot het gebruik ervan. Beter ware het ze voor enkele miljoenen ponden aan de een of andere Amerikaanse milliardair te verkopen en het geld te gebruiken om de oorlogstokers, die op een nieuwe wereldramp aansturen, onschadelijk te maken.

— Je bedoelt toch niet... vroeg Charles verschrikt.

— Nee, Charles, stel je gerust, dat is mijn bedoeling niet. Ik ga ze iemand ten geschenke geven.

— En wie is de uitverkorene? vroeg Ophelia galant.

— Dát, antwoordde Rafles, is iets wat ik voorlopig nog verzwijg; het moet een verrassing worden.

— Je bent dus vastbesloten? wilde Charles weten.

— Zo is het, Charles, en ik zal daarbij jullie hulp hard nodig hebben, die van James inbegrepen; tenminste — ging Rafles langzaam verder, terwijl hij zijn blikken op de jonge man liet rusten — tenminste als één van jullie zou wensen niet mee te doen.

— Ik wèl, zei Ophelia enthousiast; wat zal Paps een snuit trekken als hij de diefstal verneemt! Hij is in staat om op stel en sprong hierheen te vliegen om mij de les te komen lezen!

— Om jou maak ik me geen zorg, zei Rafles lachend; ik ben ervan overtuigd dat

je me nog zou toejuichen indien ik voornemens was de gouden tandvullingen van de Koningin-Moeder te gaan stelen! Amerikanen hebben meestal voor niets of niemand respect dan voor zichzelf.

— Hé, Mister Rafles, wat ben je on aardig, zei het meisje op quasi-verwijtende toon, doch de tinteling in haar ogen verried dat ze zich heel weinig aan de berisping van de grote avonturier gelegen liet.

Rafles knipoogde even in haar richting, daarmee te kennen gevend dat hij haar volkomen begreep.

Daarop wendde hij zich tot Charles, die als verslagen in zijn zetel scheen weggedoken:

— En jij, Charles, wat is jouw standpunt in deze kwestie?

De woorden van zijn vriend schenen de jonge man te elektriseren; hij richtte zich uit zijn half gebogen houding op, zuchtte een paar maal héél diep en zei dan, zijn vriend strak in de ogen kijkend:

— Dát weet je best, John! Zelfs al zou ik het willen, dan nog zou ik je niet in de steek laten! Ook als het om de tandvullingen zou gaan van de Koningin-Moeder, voegde hij er met een mislukte grijns aan toe, dan nog zou ik jouw zijde kiezen.

— Zo mag ik het horen, Charles! Dan zijn op dat punt alle moeilijkheden uit de weg geruimd en kunnen we tot meer ernstige arbeid overgaan. Er is nog heel wat werk voor de boeg, en vooral Ophelia krijgt een zware taak te vervullen.

— Reusachtig! zei het meisje en het klonk werkelijk gemeend. Laat horen wat het allemaal is.

— Wanneer moet de diefstal plaatshebben? onderbrak Charles, terwijl hij zijn vriendin een verwijtende blik toewierp.

— Over twee dagen, Charles; we zullen dus onze tijd heel goed moeten gebruiken. Vanavond begint ons werk: er is namelijk een ontvangst op het Ministerie van Oorlog, waarop ook Sir Cecil Sailsbury, de kolonel van het garderegiment van de Tower, aanwezig zal zijn. Wij zijn ook uitgenodigd, Ophelia inbegrepen.

— En wat is nu mijn taak? hield Ophelia koppig vol.

— In de eerste plaats moet je trachten de kolonel te verleiden, antwoordde Rafles

flegmatiek. Hij is weliswaar niet al te jong meer, maar het schijnt dat vrouwelijk schoon nog steeds veel aantrekkingskracht op hem uitoefent. Als je het een beetje handig aan boord legt, kan je hem zó om je vinger winden.

Met een schelmse twinkeling in de ogen keek de grote onbekende naar Charles, die zenuwachtig en vol ingehouden woede op zijn onderlip kauwde.

Bij het zien van Rafles' spottende blik hield de jonge man het niet langer vol en schreeuwde woest:

— John, je bent werkelijk onuitstaanbaar! Het voorstel dat je doet is meer dan beneden peil! Er zijn geen woorden voor!

— Dat is ook niet nodig Charles, antwoordde Rafles flegmatiek; met louter woorden krijgt men ook de kroonjuwelen niet in bezit!

En dat was het einde van de namiddag-scène, want met een vlugge beweging glipte de grote avonturier de kamer uit, het aan Ophelia overlatend om zijn vriend van de noodzakelijkheid harer taak te overtuigen...

**

Diezelfde avond rond negen uur heerste er een vrij drukke beweging in Downing-street en hoofdzakelijk voor het gebouw waar het departement van het Ministerie van Oorlog was gevestigd.

Alle ramen waren schitterend verlicht en er was een voortdurend aanrijden van auto's, die voor de brede toegangsdeur halt hielden, terwijl gediensstigen en zeer correcte livreeknechten met vlugge bewegingen portieren openden en sloten, terwijl weer anderen mantels, overjassen en hoeden in ontvangst namen. En een statig uitziende, overvloedig betrede ceremoniemeester verwelkomde de gasten met de geijkte beleefdheidsformules terwijl hij ook hun namen en titels aankondigde.

De intrede van Rafles, Charles en Ophelia geschiedde zonder veel opzien; Sir Neville was in de Londense society weliswaar geen onbekende, maar vermits hij zogezegd de meeste tijd van zijn leven buitenslands had vertoefd, riep zijn naam bij de meesten slechts een vage herinnering op.

Indien Ophelia de beide mannen niet had vergezeld, dan zou hun aanwezigheid hoogstwaarschijnlijk geheel onopgemerkt zijn gebleven; de stralende, exquisite schoonheid echter van de Amerikaanse was wel van die aard, dat ze de blikken der meeste aanwezigen wist te boeien.

Haar slanke elegantie deed de aanwezige mannen, waarvan de meesten reeds op gezette leeftijd waren, belangstellend opkijken, terwijl de vrouwen die hen vergezelden en waarvan het merendeel reeds hun tweede jeugd achter de rug hadden, eveneens in haar richting keken, zij het dan om andere reden.

Het moet trouwens gezegd worden dat Ophelia de belangstelling, zowel van mannen als vrouwen, méér dan verdiende.

Ze droeg een prachtige donkerrode avondjurk, fluweel met gouddraad doorweven, die nauw om haar taille sloot, breed uiteinde en in sierlijke plooiën naar beneden viel. Als enig sierraad droeg ze een matglanzend parelsnoer, een geschenk van Charles en afkomstig van een der bekendste Londense juweliers uit het West-End.

Toen Rafles het juweel voor het eerst had gezien merkte hij ironisch op, dat het wel de eerste maal was dat zich een parelsnoer onder zijn dak bevond, waarvan de oorsprong niet twijfelachtig was.

Charles had hem echter slechts giftig aangekeken en zwijgend de schouders opgehaald bij een dergelijke triviale uitlating.

Enkele minuten later had hij toch niet kunnen nalaten schamper op te merken dat hij niet hoopte, het door John Rafles te zien stelen, al gold het ook maar een loutere kwestie van beroepsdeformatie!

— Wees gerust, Charles, had de grote avonturier geantwoord, je bent niet kapitaalkrchtig genoeg om juwelen te kopen, die mij kunnen interesseren!

Hierop had de jonge man slechts kunnen zwijgen, vooral toen hij merkte dat ook Ophelia stiekem pret had over de zet van zijn vriend.

Hoe het ook zij, de verschijning van Ophelia was een onbetwistbaar succes, wat men vooral kon merken aan de nijdige, bijna gifsproeiende blikken der ladies van „rijpere" leeftijd, toen ze het meisje bij gelegenheid, met de meest liefvallige glimlach com-

plimenteerden om haar elegantie.

Het duurde dan ook niet lang of Ophelia was door een hele schaar, zowel jongere als oudere mannen omringd en de Minister in eigen persoon meende het als zijn taak te moeten beschouwen, de jonge vrouw aan de meest belangrijke leden van het gezelschap voor te stellen.

Vlug kon Rafles haar nog zachtjes toe-fluisteren dat ze vooral Sir Sailsbury onder haar hoede diende te nemen, waarna Miss Morgan het middelpunt werd van een druk, complimenteus mannelijk gezelschap, dat zich vol overgave beijverde om Ophelia geheel in beslag te nemen.

Charles zag met lede ogen het schouwspel aan en hij kon niet nalaten zijn ongenoegen hierover aan Rafles te laten blijken.

Deze haalde echter zijn schouders op, om wat hij als kinderlijke nonsens bestempelde, terwijl hij op zijn beurt Charles diens jaloerse aard verweet. De jonge man stond juist op het punt zijn vriend van repliek te dienen, toen plots iemand aan hun zijde opdook en het woord tot hen richtte.

— Tiens, tiens, Sir Neville en Mister Charles, wat een eigenaardig genoeg U hier in dit midden aan te treffen! Hoe is U hier verzeild of is deze vraag onbescheiden?

— Maar mijn beste Marlowe, — want het was inderdaad de inspecteur —, antwoordde Rafles op quasi-verwijtende toon. Denkt U soms dat wij ons hier clandestien hebben binnengesmokkeld? Als alle fatsoenlijke lui hier, zijn we invités van Zijne Excellentie de Minister des Konings!

— Maar Sir Neville! protesteerde de inspecteur op gemaakt-verschrikte toon, hoe komt U erbij te denken dat ik U als indringers zou beschouwen! Ik vraag me echter af, ging hij peinzend verder, waaraan de Minister de eer van uw aanwezigheid te danken heeft.

— Inspecteur, zei de grote avonturier op bestraffende toon, U is werkelijk al te achterdochtig. Maar om uw onbescheiden vraag van daarnet te retourneren: kunt U ons zeggen of uw aanwezigheid hier, dienst betekent?

— Ik zie het nu niet in U te verbergen, Sir Neville, antwoordde de inspecteur, dat ik hier ambtshalve aanwezig ben.

— Dus niet zoals deze namiddag op het

vliegveld? zei Rafles langs zijn neus weg.

Een hevige hoestbui scheen Charles plots te overvallen en toen hij dit evenement ten slotte te boven was gekomen stonden de tranen hem in de ogen, doch we kunnen wijselijkheidshalve in het midden laten of het de hoestbui was of iets anders die dit verschijnsel had teweeggebracht.

Het korte intermezzo echter had inspecteur Marlowe de gelegenheid gegeven zich te herstellen van de schok die de frontaanval van Rafles bij hem had teweeggebracht.

Op effen toon antwoordde hij:

— Sir Neville, ik moet U complimenteren om uw geheugen; zelfs de kleinste details schijnen U steeds bij te blijven!

— In mijn positie, inspecteur, antwoordde Rafles, hebben details steeds mijn bijzondere voorkeur. Trouwens, als ik alleen de grote lijnen in acht nam, zouden er maar al te veel zijn die mij vanwege detaïlkwesties figuurlijk gesproken de das zouden omdoen.

Marlowe scheen geen zin te hebben om op dit onderwerp verder door te gaan; haastig gooide hij het gesprek over een andere boeg en vroeg op een toon, die meer op een beleefdheidsformule dan wel op interesse leek:

— A propos, Sir Neville, hoe is het met die vriend van U, is hij veilig aangekomen?

— Voor zover ik weet wel, inspecteur; mijn bediende heeft mij althans niets abnormaals meegedeeld.

— De bediende is dus reeds weergekeerd? vroeg Marlowe met een nieuwsgierigheid, die misschien wel ongepast was te noemen. Het vliegtuig is nochtans te Croydon niet gesignaleerd, of vergis ik mij?

— Nee, U vergist zich niet, inspecteur! Vraag me nu echter niet waar het toestel geland is, want hierop zou ik U het antwoord schuldig moeten blijven.

— Die onbescheiden vraag zou ik ook niet gesteld hebben, zei Marlowe glimlachend. Wat mij in de eerstvolgende uren meer zal interesseren is uit te vinden wat uw aanwezigheid op deze receptie te betekenen heeft.

— Zoek en ge zult vinden! Klop en er zal u opengedaan worden!

— Een aanhaling van de bijbel, zei Rafles verontschuldiging, ik geloof dat het Ma-

theus is doch ik kan me ook vergissen. Heeft trouwens ook niets te betekenen! De woorden kwamen me onwillekeurig in de mond bij het zien van de achterdochtige trek op uw gelaat.

— Achterdocht is de basis van ons beroep, verontschuldigde Marlowe zich; zelfs in gezelschap van de Minister blijven we er niet van verschoond. Soms zelfs gaan we eraan ten gronde.

— Dat is uitstekend, zei Rafles op leuke toon, maar vertel mij die geschiedenis een andere maal, want nu moet ik heus nog enkele mensen begroeten en dat valt lang niet mee. Het zijn onuitstaanbare lui maar onmisbare bronnen van inlichting. So long, inspecteur!

— U is overmoedig, Sir Neville, vermaande Marlowe tot afscheid; eenmaal zult U er bij struikelen en dan is het mijn beurt.

— Als ik struikel zal ik het U laten weten. Good bye, inspecteur.

En Charles bij de arm meevoerend mengde de grote avonturier zich onder de menigte, vooraleer de verblufte Marlowe een gepast antwoord had gevonden.

**
*

HOOFDSTUK III.

WAT IN DE TOWER GEBEURDE EN WAARIN SIR CEDRIC VERDWIJNT.

Sir Cedric Sailsbury, kolonel van het Tower-garderegiment, stapte uit de huurauto die voor de grote toegangspoort stilstond. Daar het ongeveer tien uur in de avond was, trad de wacht niet in het geweer; slechts de schildwacht bracht het voorgeschreven saluut, dat door de kolonel op min of meer afwezige wijze werd beantwoord.

Reeds een paar dagen na de ontvangst op het Ministerie van Oorlog had Sir Cedric 's avonds vrijaf genomen en arriveerde dan steeds rond het uur waarop de officier van wacht zijn laatste rapport van de dag uitbracht.

Bij de officieren baarde de houding van hun kolonel weinig of geen verwondering. Op gezette tijden immers, vertoonde Sir

Cedric blijken van een zekere gejaagdheid en een verlangen om zijn vrije uren buiten de vesting door te brengen. Zij die de kolonel van meer nabij kenden en dit waren de officieren van het regiment, wisten dat hun overste hoe goed en conscentieus soldaat hij ook was, toch een zwakke plek in zijn wapenrusting vertoonde en wel, waar het het vrouwelijk schoon betrof.

De ervaring had hun echter geleerd dat het hier een ongevaarlijke ziekte betrof, want steeds waren de escapades van hun kolonel van idyllische en voorbijgaande aard. Sir Cedric liet zich graag voorstaan op zijn succes bij de vrouwen en elkeen die hem kende gunde hem graag dit genoeggen vermits alle zogenaamde avonturen van de kolonel tot de ongevaarlijke soort behoorden en slechts bij genade der verbeeldingskracht van Sir Cedric als amoureux voorkwamen.

De kolonel was een man van ongeveer vijftig jaar, die in zijn militaire loopbaan nimmer de tijd noch de aanleiding had gevonden om een eigen home te stichten en zich een levensgezellin te kiezen.

Sommigen zijner vrienden, die hem te gelegener tijd over het gemis van vrouw en kinderen interpelleerden, wees Sir Cedric lachend terecht door te verwijzen naar de soldaten van zijn regiment, die hij, volgens zijn zeggen, allen als zijn kinderen beschouwde.

— Het huwelijk, placht hij dan te zeggen, heeft voor mij niet het minste nut. Ik heb de last van een heel regiment kwajongens elke dag om mij heen, terwijl ik meer dan genoeg huishoudelijke beslommeringen heb bij het aanhoren der klaagliederen der officieren en sergeanten van de intendance! Wat de vrouwen betreft, die wens ik in mijn leven slechts te zien als sieraden waar men de schoonheid van genieten kan, zoals men die ondergaat bij het aanschouwen en bewonderen van een mooie bloem.

Dit ongebruikelijke standpunt van Sir Cedric had zijn vrienden steeds een weinig belachelijk voorgekomen, doch daar de kolonel voor het overige een uitstekend soldaat was en volkomen op zijn taak berekend, vergaf men hem deze dichterlijke afwijking, vooral daar ze nooit aanleiding werd tot buitensporigheden.

Want hoezeer Sir Cedric ook gemakkelijk in het net van een of andere mooie vrouw werd gevangen, toch waakte de kolonel er steeds voor zich op enigerlei wijze onherroepelijk te compromitteren, terwijl geen enkel avontuur hem er ooit had toegebracht zijn dienst tot het minste te verwaarlozen.

Dat was dan ook de reden dat de officieren van het regiment zich nimmer ernstig bezorgd maakten over de vrije avonden, die hun overste af en toe buitenshuis doorbracht.

Onderling grapjasten ze met begrijpende humor over de Don Juaneske neigingen van Sir Cedric, terwijl ze verder zonder een spier van hun gelaat te vertrekken luisterden naar zijn gefantaseerde verhalen tijdens de gebruikelijke regimentsrecepties.

Neen, voor zover de heugenis van zijn vrienden en ondergeschikte officieren reikte, had de kolonel nog nimmer aanleiding gegeven tot iets wat zelfs van zeer ver, op een ongepaste levenswijze zou kunnen duiden! In ieder geval echter was het een feit dat Sir Cedric, sinds hij de avondpartij in Downingstreet had bijgewoond, een nieuwe idylle najoeg. Reeds de eerste dag had bij de officieren van het garderegiment het gerucht de ronde gedaan, dat de kolonel eens te meer de jacht op illusies had ingezet en er werd zelfs gefluisterd dat hij er ditmaal meer werk van maakte dan ooit voorheen.

Majoor Cummings beweerde pertinent, dat hij Sir Cedric in de Ritz had gezien in gezelschap van een mooie, jonge vrouw die het dinner met hem gebruikte. Er werd echter weinig geloof gehecht aan dit verhaal, daar de majoor bekend stond als een aartsleugenaar, die met sommige zijner verhalen baron von Münchhausen naar de Kroon stak.

In elk geval, zij het dan ook dat Cummings zijn geschiedenis verzonnen had of niet, een feit was het dat Sir Cedric uitstapjes maakte die bepaald verdacht leken.

En vanavond scheen het wel of hij jeugdiger was dan ooit. Zijn gang leek veerkrachtiger, zijn ogen tintelden van levenslust en heel zijn houding scheen groter kracht uit te stralen. Het was of het jongste avontuur hem een deel van zijn jeugd had

weergeschonken, zoals de sergeant van de centrale wachtpost waar de kolonel langs kwam, bij zichzelf opmerkte. Sir Cedric echter, scheen zich niet bewust van de verandering die hij schijnbaar had ondergaan. Met vlugge schreden begaf hij zich naar zijn verblijf, in het Gouverneurskwartier, waarvan hij enkele kamers betrok.

Sir Cedric had nauwelijks de tijd om zijn uitgaanskleedij voor zijn dienstuniform te ruilen en zich in zijn bureel te installeren, toen de officier van de wacht zijn rapport kwam uitbrengen.

Het vertrek was slechts verlicht door middel van een grote, staande bureaulamp waarvan de uitstraling geheel op de garde-luitenant viel, terwijl de kolonel daarentegen in het halfduister was gehuld. De formaliteiten namen slechts een paar minuten in beslag, daar er niets speciaals te rapporteren viel. Tot afscheid bracht de officier het voorgeschreven saluut en verliet het vertrek, terwijl Sir Cedric uit zijn portefeuille een heel stapeltje papieren en documenten te voorschijn haalde en deze zorgvuldig één voor één doorlas.

Het moesten wel heel belangrijke stukken zijn, want het duurde ongeveer één uur vooraleer Sir Cedric met een zucht van verlichting uit zijn bureaustoel opstond, zijn ledematen flink strekte en naar het raam toeging.

Daar hij op de bovenste verdieping huisde, had de kolonel hier een ruim uitzicht over de oude, zeer omvangrijke citadel, die eenmaal de gevangenis was geweest van prinsen, koningen en koninginnen en waar zich de meest tragische en bloedige taferelen hadden afgespeeld.

Daarvan getuigt nog de naam „Bloody Tower” (Bloedige toren), waar zowel Mary Stuart als Anne Boleyn een maandenlange gevangenschap hadden doorgebracht, evenals Thomas Morus, de Franse koning Jan de Goede, Charles d'Orléans, vader van Lodewijk XII, de Engelse koning Hendrik VI, die door de Hertog van Gloucester in de Wakefield-toren vermoord werd in 1471; verder gingen er nog een groot aantal namen door de geest van Sir Cedric van edellieden en prinsen, die er hun laatste dagen hadden doorgebracht en ofwel door de beul het hoofd waren afgehakt, ofwel

levend verbrand waren geworden op de Tower-Hill.

Dit waren de minder aangename herinneringen welke aan de Tower verbonden bleven en bijna voldoende materiaal vormden om de geschiedenis van het Engelse koninkrijk bijna in zijn geheel te reconstrueren.

Sir Cedric huiverde even en rechte daarna zijn schouders als wou hij het spookachtige verleden dat in deze uren besloten lag, van zich afschudden.

— Met een beetje fantasie, murmelde hij in zichzelf, zou ik waarlijk nog gaan geloven dat de schimmen der vele terechtgestelden hier nog rondwaren en rusteloos zoeken naar hun eindelijke bevrijding.

— Het is bijna te begrijpen, ging hij verder, dat de soldaten soms menen klagelijke stemmen te horen, alsof het zuchten der vele doden uit de oude, verweerde muren opklinkt.

De kolonel schoof het zware overgordijn nog verder terzijde en richtte zijn blikken naar de vele bastionnen, die het gebouw omsloten.

De kleine sikkels van de maan stond hoog aan de hemel en hulde alles in een blauwachtige schemer, zoals het vele eeuwen geleden en in vele nachten had plaatsgevonden. Als gefascineerd bleef hij staren op de „Record of Wakefield Tower”, waar sinds enkele tijd de kroonjuwelen opnieuw waren ondergebracht.

Het waren voorwerpen van onschatbare waarde, die niet alleen vele millioenen pond vertegenwoordigden, maar tevens de trots en de rijkdom uitmaakten van het Empire.

Talrijke kronen en scepters werden er achter staal en glas bewaard, zoals de kroon van Saint Edouard, die gediend had bij de kroning van Koning Charles II en daarna bij alle volgende kroningsplechtigheden. De kroon van Koningin Victoria, daterend van 1838 en een meesterstuk op het gebied van moderne goudsmeedkunst en welke niet minder dan twee duizend zeventienhonderd driëntachtig diamanten bevat en bovendien versierd werd met een grote robijn, die bij de slag van Hazincourt de stormhelm van Hendrik V tooide. Verder waren er nog de kronen van Prince de Galles, de Koninginne-kroon, talrijke scepters van

Koningen en Koninginnen, alle in goud of ivoor en met edelstenen ingelegd.

Verder bevatte de afdeling ook nog talrijke juwelen en zwaarden, zoals bijvoorbeeld het Zwaard der Gerechtigheid, en ook berustte er een prachtige imitatie van de beroemde Koh-I-Noor, een der bekendste diamanten, welke een gewicht van 162 karaat bevatte en eenmaal aan Rundjet-Singh, de radjah van Lahore had toebehoord.

Het was inderdaad een zware verantwoordelijkheid, die op het garde-regiment van de Tower rustte en het was dan ook vanzelfsprekend dat de bewaking er uiterst streng en conscientieus was.

Eenmaal was het gebeurd, dit meer dan driehonderd jaar geleden, dat iemand het waagstuk had ondernomen om zich van de opgehoopte schatten, welke in de Wakefield Tower berustten, trachtte meester te maken.

Zijn naam was Kolonel Blood en bijna was de opzet geslaagd, ofschoon hij toentertijd geen gebruik kon maken van enig modern vervoermiddel, zoals vliegmaschine, auto of motorboot. Hij werd echter op het nippertje aangehouden en sleet, vooraleer te worden opgehangen wegens hoogverraad, zijn laatste dagen in hetzelfde gebouw, waar hij zijn diefstal had bedreven.

Na hem had nimmer iemand nog een dergelijke poging gewaagd, iets wat hoogstwaarschijnlijk te danken was aan de afdoende bewakingsmethode, die in de Tower werd toegepast.

Zoals Sir Cedric bij zichzelf opmerkte, zou het nog veel gemakkelijker zijn door te dringen in de kluis van de Bank of England, dan zonder toestemming het „Juwelenhuis” te betreden.

Bij dag, wanneer de juwelen voor het publiek te bezichtigen waren, werd door de suppoosten, die steeds in het „Juwelenhuis” aanwezig waren, een uiterst scherp toezicht gehouden. Eén druk op een voor het oog verborgen hefboom was voldoende om de stalen luiken binnenin de glazen koepel hermetisch te sluiten terwijl op hetzelfde ogenblik tientallen alarmschellen in werking traden.

Was eenmaal het bezoek verstreken, dan werden de stalen valluiken neergela-

ten, terwijl het vertrek met een eveneens uit centimeters dikke stalen deur werd afgesloten.

Voor het overige was er nog de toegangspoort van de Tower zelf, die uit staalhard, eeuwenoud eikenhout bestond en met platen was versterkt.

Daarboven ging er elk kwartier een wachtronde, die zich er van moest overtuigen of alles volkomen in orde was en bij het minste verdachte verschijnsel, de gehele wacht diende te alarmeren.

Tenslotte scheen Sir Cedric uit zijn overpeinzingen te ontwaken en terwijl een bijna onmerkbaar glimlach om zijn lippen speelde, schoof hij het overgordijn weer dicht.

De minutenlange meditatie scheen zijn energie te hebben opgewekt, want met een paar vlugge passen trad hij op zijn schrijftafel toe, en drukte hard en lang op een elektrische schel, die in verbinding stond met het wachtlokaal. Enkele minuten later trad een sergeant binnen en wachtte zijwendend de bevelen van zijn overste af.

— Sergeant, zei Sir Cedric, ik ontving net een telefonische oproep van de onderstaatssecretaris. Verwittig de officier van wacht dat ik zijn diensten nodig heb en hij een paar mannen te mijner beschikking moet stellen. De sergeant saluerde en verdween om de opdracht te gaan uitvoeren.

Enkele ogenblikken later meldde de officier van de wacht zich aan en zonder zijn ondergeschikte gelegenheid te geven tot het stellen van vragen, begon de kolonel:

— Luitenant, ik kreeg zopas opdracht van de onderstaatssecretaris om enkele der kroonjuwelen uit de safe te nemen. Binnen een kwartuur zal iemand van het personeel van de onderstaatssecretaris, vergezeld van twee beambten van Scotland Yard, de juwelen komen afhalen.

Een trek van verbazing gleed over het gelaat van de officier, die stamelend uitbracht:

— De kroonjuwelen, Sir! Maar dat is toch onmogelijk!

— Dat dacht ik ook, luitenant, grinnikte Sir Cedric, maar de opdracht is formeel.

— Maar denkt U niet, Sir.....

— Ik weet wat je zeggen wilt, luitenant; veiligheidshalve heb ik de onderstaatssecretaris zelf nog eens opgebeld, een paar minuten nadat ik zijn order ontving. Ik zal

je de woorden besparen, die hij door het toestel heen naar mijn hoofd slingerde, maar het feit is dat de opdracht op staande voet moet worden uitgevoerd. Zorg er dus voor, dat ik een paar mannen ter beschikking krijg, die mijn kamers zullen bewaken tot de juwelen hier worden afgehaald. Geef ook opdracht aan de wachtposten buiten, dat elk ogenblik de ministeriele wagen kan worden verwacht.

— En de conservator, Sir? vroeg de officier met benepen stem, zal ik die tevens waarschuwen?

— Niet nodig, luitenant, daar heb ik reeds voor gezorgd; hij heeft me de sleutels overhandigd en tevens een formulier van ontvangst, dat moet ondertekend worden door de personen, die de juwelen komen halen. Je kunt nu gaan.

— Tot uw dienst, Sir!

De officier groette, sloeg de hakken tegen elkaar, draaide zich om en verliet het vertrek, geheel in de war over de boodschap, waarmee zijn overste hem had belast.

Zonder enige haast verliet Sir Cedric zijn appartement en vond beneden aan de trap reeds twee soldaten en een sergeant op hem wachten. Na het voorgeschreven saluut gaf de kolonel een wenk waarop het kleine troepje zich in beweging zette, de wachtpost passerde aan de Bloody Tower en vervolgens voor de met staal beslagen deur van de Wakefield Tower halt maakte.

Sir Cedric nam een der sleutels en opende zonder moeite de deur. Na een aantal trappen te hebben beklommen, bereikte het troepje de stalen kluispoort, die door de kolonel eveneens werd ontsloten.

De soldaten posteerden zich op bevel van de sergeant aan de deuropening, terwijl Sir Cedric langzaam op de glazen koepel trad, waarvan de stalen luiken het inwendige volledig afsloten.

Eén ogenblik scheen de kolonel te aarzelen, doch overwon onmiddellijk zijn twijfel en drukte een paar voor het oog verborgen hefboomen naar omlaag, na eerst een vreemdsoortig uitzien sleuteltje te hebben gebruikt.

Zonder geluid schoven zowel de stalen als glazen wanden terzijde en een fantastisch spel van bonte kleurenschakeringen en flitsende reflexen deed hem even de ogen sluiten.

Met een zekere schroom stapte hij op de ver-

schillende schrijnen toe en scheen op een briefje te controleren, welke juwelen hij diende weg te nemen.

Tenslotte scheen hij de gewenste te hebben ontdekt en zachtjes mompelde hij:

— De kroon van Koningin Victoria, de koninklijke scepter en dan nog, laat es kijken... juist, de Koh-I-Noor imitatie. Dat is alles.

Kroon en scepter stelde hij de sergeant ter hand, terwijl hij zelf het schrijn met de imitatie Koh-I-Noor behield.

De koepel werd weer afgesloten, evenals de kluisdeuren, enkele minuten later verliet het gezelschap de Wakefield-Tower, passeerde de schildwacht aan de Bloody-Tower en bereikte het verblijf van de kolonel.

Hier werden de mannen opgewacht door de officier van dienst, die blijkbaar héél nerveus was en nog steeds onder de indruk van deze weinig alledaagse gebeurtenis.

Hij stond op het punt het woord te richten tot zijn overste, toen uit de richting van de toegangspoort een schaduw opdoemde en zich vlug in de richting van het groepje bewoog.

Toen hij de kolonel bemerkte maakte hij eerbiedig halt op een paar passen afstand en Sir Cedric herkende in hem een der manschappen van de wachtpost van de Middle-Tower.

Met haperende stem rapporteerde hij dat een auto was gearriveerd en de kolonel in eigen persoon verzocht werd de juwelen naar hun plaats van bestemming te begeleiden.

Het nieuws scheen Sir Cedric niet bijster welgevallig te zijn, want hij gromde enkele onverstaanbare woorden, gaf de officier bevel zich naar het centrale wachthuis te begeben, terwijl hij samen met de sergeant en de boodschapper zich naar de Middle-Tower begaf.

Een grote, glanzend gelakte limousine wachtte de kolonel hier op, waarin zich bevens de chauffeur nog een tweetal personen bevonden. Sir Cedric kon echter hun gezichten niet zien, daar het licht, dat uit de deur van de wachtpost naar buiten viel de wagen geheel in de schaduw plaatste.

Hij nam de van emotie geheel ontdane sergeant de kroonjuwelen uit de handen en nadat een der soldaten ijverig de coupédeur opende, stapte Sir Cedric, met iets wat hoor-

baar op een zucht leek, in en liet zich met een vermoeid gebaar in de kussens neer.

Nog was de coupédeur niet goed en wel gesloten of de wagen zette zich geruisloos in beweging en verliet in snelle vaart de citadel, terwijl de soldaten onmiddellijk de Stockade Gate, welke de Tower met de buitenwereld verbond, achter de limousine slo-ten.

**
*

Op hetzelfde ogenblik dat de auto de Great Tower Hill in een bijna adembenemende vaart achter liet en de Gt. Tower Street insloeg, wendde Sir Cedric het hoofd in de richting van een der mannen, die naast hem in de wagen zat.

— Ziezo, Charles, begon hij.....

Plots bleef hij echter in zijn woorden stoken; een trek van verbazing gleed over zijn gelaat, doch er werd hem geen gelegenheid gelaten deze verwondering verder te uiten.

Iets hardts trof de spreker aan de slaap; ongetwijfeld moest de man, die de slag had toegebracht een expert zijn op dat gebied, want op hetzelfde ogenblik kwam een vreemd waas voor Sir Cedric's ogen, gevolgd door een gevoel alsof de getroffene in een bodemloze put wegzonk, terwijl alles om hem heen in duizelende vlammen werd gehuld...

Machteloos viel het hoofd van de kolonel voorover, terwijl zijn lichaam enigszins ineenzonk.

En zonder dat Sir Cedric er zich van bewust was spoedde de geheimzinnige limousine zich doorheen het hartje van London, doorheen de helverlichte city langs Fleet Street voorbij de Courts of Justice, bereikte het Picadilly Circus en verdween tenslotte in de richting van het Hyde Parc.

**
*

HOOFDSTUK IV.

WAARIN RAFLES HOOFDPIJN HEEFT EN INSPECTEUR MARLOWE EEN HUISZOEKING DOET.

's Anderdaags, toen de zon reeds een paar uur boven de Engelse hoofdstad was opgegaan, ontving inspecteur Marlowe die juist aan de ontbijttafel zat, een dringende

oproep van Scotland Yard. Het was hoofdinspecteur Slowgate in eigen persoon en zijn stem klonk erg gedecideerd en zenuwachtig door de telefoon. Gejaagd verklaarde hij aan Marlowe dat hij ongeveer een half uur geleden uit zijn bed was gezet door een oproep van de hoofdcommissaris. Rond acht uur was hij bij de grote baas gearriveerd, doch het betrof een dergelijke gewichtige zaak, dat hij de hoofdcommissaris had voorgesteld zonder dralen inspecteur Marlowe te verwittigen.

— In orde, hoofdinspecteur, ik kom!

Marlowe veegde zijn lippen af aan zijn servet, dronk vlug de reeds half-koud geworden thee op en spoedde zich naar beneden. Op hetzelfde ogenblik kwam een der snelle overvalwagens aanzetten, stopte met een plotse ruk voor Marlowe's woning, zodat de inspecteur slechts behoefde in te stappen. De inspecteur begreep dat het een buitengewoon gewichtige zaak moest zijn, waar hij werd voor opgeroepen, want nimmer was het tijdens zijn loopbaan gebeurd, dat een wagen werd uitgestuurd om hem op te pikken. Toen hij de inzittende brigadier om inlichtingen verzocht, kon deze niet anders dan de schouders ophalen; hij wist alleen dat in de Yard een koortsachtige drukte heerste en alle telefoonlijnen naar het buitenland en verschillende haven- en vlieglijnen voortdurend moesten worden vrijgehouden.

Marlowe zag er van af zich in gissingen te verdiepen en troostte zich met de gedachte dat hij binnen enkele minuten het naadje van de kous wel zou weten. En na zich met deze wijsgerige gedachte te hebben gepaaid, liet hij zich verder heen en weer schudden in de hotsende wagen, die met luid gillende sirene en een adembenemend tempo door de straten van Londen vloog...

**
*

Rond dezelfde tijd dat inspecteur Marlowe zich op weg naar Scotland Yard bevond, werd er in de woning van Raffles aan de St. James Square reeds duchtig geconfeerd.

Het gelaat van de grote avonturier zelf vertoonde niet de gewone uitdrukking van

opgewektheid, maar leek integendeel enigszins zuur, terwijl ergens boven zijn rechteroor een soort verband zat, dat door sterke hechtpleisters op zijn plaats werd gehouden.

Zowel Ophelia, Charles als James keken af en toe tersluiks naar die plek en vertrokken dan hun mond tot een grimas, er echter wel voor wakend dat zulks aan Raffles niet opviel.

Vooraf Charles scheen bijzonder goed gehumeurd en elke vraag die hij stelde ging steeds gepaard met een ondertoon van ironie.

— Wat ik niet begrijp, John, was de jongste opmerking van de jongeman, is, dat je niet eerder onraad hebt gezien! Als ik het nu nog geweest was...

— Je hebt gelijk, Charles, antwoordde Raffles met een zure glimlach, dat je mij niet spaart. Mijn plan om me van de kroonjuwelen meester te maken droeg van in den beginne allesbehalve jouw goedkeuring en toch had ik ze in mijn bezit...

— Zeg dat wel! zei Charles grinnikend, maar de vraag is waar ze nu zijn! Wat een kolossale grap!

— Stil toch, Charles, zei Ophelia afkeurend, kun je je nu werkelijk over zoiets verheugen?

— Laat hem maar, Ophelia, klonk de stem van Raffles, terwijl hij onverschillig de schouders ophaalde, het is mijn verdiende loon voor mijn onvoorzichtigheid.

— Ik begrijp toch niet, Sir, hoe het verschil van de wagen U niet is opgevallen, mengde ook James zich in het gesprek.

— Dat is niet zo onbegrijpelijk, James; de wagen stond in de schaduw en alles moest héél snel gebeuren. Zelfs als ik onraad had gemerkt, zou het te laat geweest zijn om terug te krabbelen. Ik kon toch niet voorzien dat jullie een ongeval was overkomen.

— En wat een ongeval! grinnikte Charles. Op een haar na werden wij onderste boven gereden en het is slechts aan de handigheid van James te danken dat we slechts een lantaarnpaal geraakt hebben.

— 't Was natuurlijk doorgestoken kaart, bracht Ophelia in het midden. Op het ogenblik echter dat de vrachtwagen in volle vaart op ons kwam afgestormd, hadden we

daarvan niet het minste vermoeden. We begrepen het eerst twintig minuten later toen we met een andere wagen aan de Tower arriveerden.

— Ja, voegde Charles er zuchtend aan toe, stel je ons gezicht voor toen we naar Sir Cedric vroegen en vernamen dat je reeds twintig minuten tevoren per auto was vertrokken! We keerden onmiddellijk naar hier weer met de vage hoop er jou aan te treffen. Het liep echter uit op een grote teleurstelling.

— Op dat ogenblik, zei Rafles, bevond ik mij reeds ergens op een bank in Hyde Parc en vroeg me verbaasd af hoe ik er was gekomen. Gelukkig vond ik tamelijk vlug een taxi, zoat ik jullie ongeduld niet al te lang op de proef heb gesteld.

— En hoe is het nu met je hoofd? vroeg Charles medelijdend.

— De pijn is gelukkig veel verminderd, Charles, dank je. Ik kan echter niet zeggen dat ik me bepaald fit gevoel.

— Wat een pech! zuchtte Ophelia. En te zeggen dat ik zo graag eens de kroon van Koningin Victoria van meer nabij had willen bekijken!

— Dat kan nog altijd gebeuren, zei Rafles optimistisch. Kroonjuwelen kunnen zo maar niet één, twee, drie van het toneel verdwijnen.

— Ik help het je wensen, bromde Charles, maar als je 't mij vraagt, zijn het zeer gewiekste lui die ons ditmaal een beentje hebben gelicht. In ieder geval moeten zij van onze plannen op de hoogte zijn geweest. Maar hoe kwamen ze er achter?

— Daarover zullen we voorlopig ons hoofd niet breken, Charles; hoofdzaak is weer in het bezit van ons eigendom te komen!

— Ons eigendom, spotte Charles. Wat worden we voornaam!

— Charles, je wordt onuitstaanbaar! Ophelia stampvoette driftig en wierp de jongeman een verwijtende blik toe.

— Erger je niet, troostte Rafles haar filosofisch, er valt voorlopig met hem toch niets te beginnen.

Daarop wendde de grote avonturier zich tot James en vroeg:

— Heb je Sir Cedric in vrijheid gesteld, James?

— Vanmorgen om vijf uur, zoals u me bevolen had, Sir! Misschien heb ik hem wel op dezelfde bank in Hyde Parc gedeponeerd, waarop U een plaatsje kreeg, voegde de reus er grinnikend aan toe.

— Best mogelijk, James! Rafles vertrok zijn gelaat in een poging tot glimlachen.

— Was hij reeds uit zijn verdoving ontwaakt, James?

— Niet geheel en al, Sir. Het nieuwe goedge schijnt langer door te werken.

— Hij zal in ieder geval geen hoofdpijn overhouden uit de behandeling, bromde Rafles, terwijl hij met de hand over het verband boven zijn rechteroor streek. Maar misschien heeft hij ze toch nog wel gekregen, toen hij de diefstal vernam!

— Voor ons een schrale troost, merkte Charles nuchter op, maar in elk geval beter dan géén! Het zal me echter benieuwen of Ophelia geen last krijgt. Haar omgang met Sir Cedric kan niet anders dan argwaan wekken!

— De kolonel kan Ophelia bezwaarlijk beschuldigen, weerlegde Rafles met klem. Zij is immers gisteravond niet op de afspraak verschenen!

— De truc met de huurauto was in ieder geval afdoend, moest Charles toegeven. Sir Cedric heeft niet eens gemerkt van zijn bedwelmings, zo vlug was alles gebeurd.

— Alles was prachtig geësceneerd, Charles, al zeg ik het zelf. Jouw telefonische oproep naar de Ritz, waarbij de kolonel verzocht werd zich zo vlug mogelijk naar de Tower te begeven gaf me de gelegenheid om Sir Cedric op te pikken met de taxi, op 't ogenblik dat hij het hotel verliet. Neen, van die kant is voor Ophelia niets te vrezen.

— En koesterde niemand argwaan, John, toen jij in de gedaante van Sir Cedric in de Tower arriveerde?

— Geen sterveling, Charles. Ik hield me trouwens steeds enigszins in de schaduw, ofschoon ik geheel op mijn grime kon vertrouwen. Ik heb echter nooit kunnen denken dat ik de kastanjes voor anderen uit het vuur haalde, toen ik in het bezit der juwelen in de limousine stapte.

— Het zijn inderdaad handige lui, moest Charles toegeven. Heb je geen vermoeden,

John, wie dit knap stukje werk heeft geleverd?

Raffles haalde de schouders op:

— Tot hiertoe nog niet, Charles, maar dat kan te wijten zijn aan mijn hoofdpijn. Maar het uitvinden zal ik, dáár kun je van op aan!

— Ik zal de vent die U op het hoofd sloeg, wel een tik geven, bromde James strijdlustig. Dat zal hem wel verleren in de toekomst eerlijke mensen stiekum neer te slaan!

De woorden van James brachten een algemene hilariteit teweeg. Charles proestte het luidkeels uit en ook Ophelia en Raffles konden hun lachen niet bedwingen.

— Als je geluk hebt... James..., bracht de jongeman met moeite uit, terwijl hij vergeefse pogingen aanwendde om ernstig te blijven, dan tref je misschien de chauffeur van de vrachtwagen ook, die ons overhoop trachtte te rijden!

— Ik mag het lijden! zei de reus met wraakzucht in de stem; ik zou het hem wel eventjes inpereren, mister Charles.

James was helemaal niet verstoord om het feit dat zijn vrienden zich vrolijk maakten over zijn uitdrukking en glimlachte zelf lichtjes mee. Hij wou nog verder ingaan op het onderwerp, toen in de vestibule de zware elektrische schel lang en aanhoudend overging. Op een wenk van Raffles stond hij vlug recht en verliet het vertrek om open te maken.

— Ik ben werkelijk benieuwd wie ons zo vroeg met een bezoek vereert, begon Charles voorzichtig, nadat James de kamer had verlaten.

Zijn nieuwsgierigheid werd echter maar al te vlug voldaan, want vooraleer iemand van het gezelschap antwoord had kunnen geven, vloog de deur van het vertrek met een harde klap open, terwijl een kluwen vechtende mannen naar binnen tuimelde.

Bliksemsnel waren zowel Raffles als Charles rechtgesprongen van hun stoel, terwijl Ophelia een onderdeel van een seconde later hun voorbeeld volgde.

Het was echter niet nodig dat een hunner tussenbeiden trad, want op hetzelfde ogenblik snelde inspecteur Marlowe het vertrek binnen en gaf een kort doch krachtig bevel aan de agenten, die met James slaags waren.

Raffles van zijn kant, richtte zich op gebiedende toon tot de reus, die onmiddellijk de schermutseling staakte, de agenten tersluiks nog een woedende blik toewierp en vervolgens omslachtig zijn kledij begon te fatsoeneren.

Inmiddels wendde Raffles zich met hoogopgetrokken wenkbrauwen en een scherpe trek om de mond tot Marlowe:

— Mag ik weten, inspecteur, wat dit onbehouden optreden heeft te betekenen? Of heeft U soms bij de Yard nieuwe methodes ingevoerd?

— Ik zal U niet lang in het onzekere laten, Sir Neville, antwoordde Marlowe, terwijl hij een bittere nadruk op de laatste lettergrepen legde. Ik heb een bevel tot huiszoeking bij U en bij het minste verdere verzet, zal ik me genoodzaakt achten U allen te arresteren!

— Wel, wel! zei Raffles langzaam en met bijtende spot, de hond begin zijn tanden te laten zien! En wat denkt U hier dan wel te vinden, als ik vragen mag?

— Dat zult U ongetwijfeld beter weten dan wie ook!

Marlowe scheen zich niet aan het sarcasme van de grote avonturier te storen.

— Ditmaal echter is U iets te ver gegaan, Sir Neville! vervolgde de inspecteur, en ik wist dat dit ogenblik eens zou komen!

— Dan weet U meer dan ik, inspecteur.

De stem van Raffles klonk tergend kalm en de zelfverzekerdheid die de grote avonturier aan de dag legde, bracht Marlowe lichtjes van zijn stuk. Hij antwoordde echter niet meer, haalde de schouders op en wendde zich tot het wachtende groepje agenten:

— Gaat jullie gang, jongens! Neemt ruim de tijd en slaat geen enkel hoekje over. Rapporteer me direct als je iets verdachts ontdekt. Twee uwer, Higgings en Sanders, blijven hier bij mij ter bewaking.

Toen Raffles bemerkte dat het Marlowe ernst scheen met de huiszoeking, werd hij krijtwit van ingehouden woede. Hij balde zijn vuisten tot de scherpe nagels hem in de handpalmen drongen, terwijl hij met ijzeren wilskracht de opbruisende woede terugdrong. Hij haalde enkele malen zwaar adem en vroeg dan met een stem die nog trilde van ingehouden emotie:

— Wees zo goed, mij het bevel tot huis-

zoeking te tonen, inspecteur!

Zonder een woord te spreken, haalde Marlowe een officieel uitzienend stuk te voorschijn en overhandigde het met een uitdrukkingloos gezicht aan de grote avonturier.

Eén blik van Rafles volstond om te zien dat het een aan alle eisen der wet beantwoordend bevelschrift was. Het droeg niet alleen handtekening en stempel van de rechter van instructie, maar was daarenboven nog door het ministerie van Binnenlandse Zaken bekrachtigd.

De grote avonturier gaf Marlowe het papier weer, die het zorgvuldig, haast liefdevol plooidde en in zijn jaszak opborg.

— U schijnt vanmorgen reeds druk in de weer te zijn geweest, inspecteur, merkte Rafles ironisch op; het bevelschrift is immers op heden gedateerd, is het wel?

Marlowe knikte bevestigend.

— Ik weet waar ik mij aan te houden heb, zei hij stug. Als ik misluk, gaat niet alleen mijn carrière er aan, maar zal de ganse wereld in beroering komen.

— U hoeft zich niet te verontschuldigen, inspecteur; u doet datgene wat U als Uw plicht beschouwt. Alleen vind ik Uw optreden tamelijk rauw. Er is weinig aanlokkelijks in deze hele geschiedenis, dunkt me.

— Ik heb geen andere keuze, Sir Neville! Er staat heel veel op het spel, niet enkel voor mij, maar voor de gehele natie!

Als een volleerd diplomaat vermeed Marlowe zorgvuldig het cardinale punt der kroonjuwelen aan te raken en ook Rafles die zijn tegenpartij doorzag, gaf zich in geen enkel opzicht bloot. Als twee springengerede tijgers, beloerden beide mannen elkaar, in de hoop hun tegenstander plots te kunnen verrassen.

Rafles was volmaakt kalm in de stellige zekerheid dat de huiszoeking zonder enig resultaat zou blijven. De kleine, geheime kamer onder de garage waar zich alle compromiterende stukken en zeldzame hulpmiddelen waren ondergebracht, was onmogelijk te ontdekken. Men kon haar slechts langs de kelders bereiken en de toegang was zo goed verborgen dat een oningewijde de hele woning zou moeten neerhalen om haar te ontdekken. Zelfs indien de kroon-

juwelen in zijn bezit waren geweest, dan nog zou Marlowe ze niet hebben ontdekt!

Lange tijd heerste er een drukkend stilzwijgen in het vertrek, want daar noch Marlowe, noch de grote avonturier elkaar in iets wilden toegeven, hadden ze het nutteloze van verder geredetwist ingezien.

En ook Ophelia, Charles en James voelden niet de minste lust om een gesprek aan te knopen en rookten traag een sigaret, weggedoken in hun brede zetel.

De twee agenten die Marlowe bij de bewaking moesten assisteren, stonden stram en met uitdrukkingloze gezichten bij de deur, welke door Marlowe gesloten was geworden. De inspecteur zelf stond ongeveer in het midden van de kamer, op enkele passen afstand van Rafles en zijn vrienden. Daar het in het vertrek volkomen stil was, kon men gedempt de voetstappen horen van Marlowe's mannen, die zich nu op de eerste verdiepingsschenen onledig te houden met hun nazoeking. Af en toe klonk een dof geklop, alsof men zich van de soliditeit der muren wenste te overtuigen, terwijl het herhaaldelijk leek alsof zware voorwerpen van hun plaats werden geschoven.

Rafles voelde lust tot lachen, toen hij al die bedrijvigheid volgde, waarvan de negatieve uitkomst voor hem niet de minste twijfel liet. Zo gingen meer dan twee uur heen, tot tenslotte Marlowe het op zijn zenuwen begon te krijgen en onrustig heen en weer schoof.

Hij keek in de richting van Rafles en diens vrienden, doch kon op de als uit marmmer gehouwen gezichten niets ontdekken dat hem ook maar iets wijzer maakte.

Nogmaals gingen twintig minuten voorbij, toen tenslotte op de deur werd geklopt en een rechercheur binnentrad.

Marlowe blikte hoopvol op, doch zag onmiddellijk dat het hele onderzoek zonder enig resultaat was gebleven.

— Niets te rapporteren, Sir!

De rechercheur groette correct, wierp een nieuwsgierige blik op het gezelschap en wachtte op verdere bevelen.

— Werd niets over het hoofd gezien? vroeg Marlowe met iets in zijn stem dat nog altijd op een vleugje hoop duidde. Kelders, kasten, muren, zoldering en vloer, is dat alles grondig gecontroleerd?

— Als met een fijne kam, Sir. Elke centimeter oppervlakte werd onderzocht!

— Zonder resultaat? fluisterde Marlowe schor.

De rechercheur zweeg en knikte slechts instemmend. Jarenlange ervaring had hem geleerd zo weinig mogelijk te spreken, als een of ander onderzoek tegenviel.

Marlowe scheen slechts moeilijk aan zijn nederlaag te kunnen geloven. Als met een laatste rest van energie wendde hij zich tot Rafles en zei op koele toon en bijna zonder overtuiging:

— Mag ik U verzoeken, Sir Neville, mij de sleutels van Uw brandkast te willen geven?

— U heeft het recht ver te gaan, inspecteur, vermits U door de wet wordt gedekt, maar mijn sleutels kunt U niet krijgen. Als U er op staat, de brandkast te controleren zal ik die in uw bijzijn openen. Verder doe ik U opmerken dat U Uw boekje reeds te buiten is gegaan, vermits U mij belet heeft contrôle op de handelingen van Uw mannen uit te oefenen.

— U heeft niets gevraagd, repliceerde Marlowe mat.

— Pardon, zei Rafles, U heeft me hier onder bewaking gehouden. Drie getuigen kunnen dat feit bevestigen.

U kunt officieel een klacht indienen, als U zulks wenst! Marlowe voelde dat hij verslagen was, maar weigerde nog altijd koppig dit feit te erkennen.

Toch sta ik er op, Uw brandkast te controleren, Sir Neville.

— Zoals U verkiest, antwoordde Rafles ijskoud. Eigenlijk zou ik U met gelijke munt dienen te betalen en een vervolging tegen U moeten inspannen wegens ongeoorloofde handelwijze waarvan ik het voorwerp was. Dergelijk optreden staat me tegen en is te kleinzielig. Als U me wilt volgen, inspecteur?

Beide mannen verlieten het vertrek en begaven zich naar de ruime bibliotheek, waar zich de brandkast bevond. Hun afwezigheid was echter maar van korte duur en het was een volkomen terneergedrukte Marlowe die andermaal de zitkamer binnentrad. Fluisterend beval hij beide geposteerde agenten het vertrek te verlaten en nadat de deur achter hen was dichtgevalen, wendde de inspecteur zich tot de grote avonturier:

— U wint nogmaals, Sir Neville, maar paai U niet met de hoop dat ik hiermede de strijd opgeef. Ik weet dat de diefstal der kroonjuwelen Uw werk is, evenzeer als ik overtuigd ben van de rol die Miss Morgan in de hele geschiedenis heeft gespeeld. Het ontbreekt me voorlopig echter aan het geringste bewijs. Indien ik in deze zaak echter maar over één klein, zichtbaar iets beschikte, dan zou ik binnen het uur over een arrestatiebevel beschikken!

— Uw houding strekt U tot eer, inspecteur, antwoordde Rafles kalm en zonder spot, ik waardeer uw plichtsbetrachting en respecteer Uw bekwaamheid en volharding. Nederlagen kennen wij allen, doch als men sterk genoeg is zijn ze slechts een aansporing om met verbeterheid opnieuw te beginnen. Ik verzoek U echter mij nu te willen verontschuldigen, tenminste indien Uw taak afgelopen is.

— Au revoir, Sir Neville, zei Marlowe nadrukkelijk; we zien elkaar nog wel!

— Laat de heren uit, James, wendde Rafles zich tot de reus, en laat je niet meer verleiden tot lichtzinnigheden, voegde hij er gekscherend aan toe.

De aangesprokene mompelde iets dat zowel instemming als afkeuring van Rafles' woorden kon betekenen en spoedde zich heen om de opdracht vol ijver uit te voeren.

**
*

— Ziezoo, zei Rafles flegmatisch, toen de deur achter de vertrekkenden was dichtgevallen, dat hebben we alweer gehad. Ik moet in ieder geval toegeven dat Marlowe een buitengewoon scherp doorzicht heeft.

— Voor mijn gevoel al te scherp, merkte Charles op; hij zal ons ten minste nog heel wat last berokkenen.

— Wat mij meer interesseert, zei Ophelia, is, waar de kroonjuwelen gebleven zijn! Er moet toch een en ander over onze plannen zijn uitgelekt!

— Dat is zo, zei Charles. Kun jij je helemaal niets herinneren, John, betreffende de mannen die jou ontvoerden?

Rafles trok zijn voorhoofd in diepe rimpels. Enkele ogenblikken dacht hij ingespannen na, schudde het hoofd en zei mismoedigd:

— Het was donker, Charles en alles

gebeurde bliksemsnel; vergeet daarbij niet, dat ik een dergelijke afloop helemaal niet had voorzien.

— Maar wacht eens..., zei Charles peinzend, er schiet me nu plots iets te binnen. Toen je de kolonel met de taxi oppikte aan de Ritz, leek het me of je door een andere wagen werd gevolgd. Je weet immers dat ik Sir Cedric vanuit een nabijgelegen café opbelde en dan onmiddellijk buitenkwam om het resultaat te zien.

— Ben je zeker van wat je daar zegt, Charles? vroeg de grote avonturier gespannen.

— Zeker, zeker..., aarzelde de jongeman. Bepaalde zekerheid was er natuurlijk niet, want dan had ik toen reeds argwaan gekregen. Maar in ieder geval is het een feit dat de wagen zich in beweging zette, op het ogenblik dat de kolonel in onze taxi had plaatsgenomen.

— Het is jammer dat je dat nu eerst zegt, Charles!

— Ik vermoedde geen onraad, protesteerde de jongeman. Het gebeurt toch meer dan eens dat bij een hoteldeur twee auto's op hetzelfde ogenblik vertrekken!

Raffles ging op dit protest niet in.

— Kun je je verder niets meer herinneren van die auto? vroeg hij.

— Laat 's kijken: het was een zwarte limousine, min of meer gelijk aan de onze. Als mij het nummer nu maar wou te binnen schieten, zei de jongeman peinzend. Het was... 363, ja, dat was het eerste cijfer.

Charles concentreerde zich nog meer, dan jubelde hij:

— Ja, dat is het: 363.745.

— Ben je er zeker van, Charles?

— Geen twijfel mogelijk, dat was inderdaad het nummer! Het leek me trouwens tamelijk nieuw toe en de cijfers waren heel goed zichtbaar. Dat is waarschijnlijk ook de reden waarom ze me zijn bijgebleven.

— We zullen spoedig weten of je geheugen juist is, zei Raffles op wiens gelaat een energieke trek verscheen. Zijn hoofdpijn scheen met één slag verdwenen.

Vlug nam hij het telefoontoestel ter hand, na een of ander nummer in het telefoonboek te hebben opgeslagen.

Enkele ogenblikken later klonk de stem van Raffles door de hoorn, toen hij vroeg:

— Spreek ik met het hoofdkantoor der directe belastingen? Het is hier politie-inspecteur Marlowe van Scotland Yard; geef mij a.u.b. dadelijk naam en adres van de eigenaar der auto met nummerplaat 363.745, het is dringend.

Er ging een tijdje overheen vooraleer Raffles antwoord kreeg, daar men op het kantoor verschillende registers diende na te slaan.

Tenslotte klonk een stem aan het andere einde van de draad en met een triomfante-lijke blik in de richting van Charles legde de grote avonturier de hoorn op.

— Je hebt je inderdaad niet vergist Charles! zei Raffles grinnig. De eigenaar van de auto in kwestie is Burggraaf Raoul de Savigny! Zijn adres: New Oxfordstreet 93.

— En wie is die Burggraaf de Savigny dan wel? vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— Dat kun jij inderdaad niet weten, antwoordde Raffles glimlachend. Burggraaf de Savigny is een der gewiekste oplichters, die de wereld ooit heeft gekend. Twintig jaar lang reeds tracht de Franse politie tevergeefs de hand op hem te leggen, maar steeds kon hij door de mazen van het net glippen. Ik wist echter niet, dat hij te Londen was.

— Is het heus een echte Burggraaf? vroeg Ophelia nieuwsgierig.

— Zonder de minste twijfel, antwoordde Raffles. Hij is een lid van een zijtak der Savigny's en laatste afstammeling van die naam. Dat is ook de reden waarom de politie niet zonder afdoende bewijzen tegen hem durft op te treden.

— Dan is hij dus een soort concurrent van ons? merkte Ophelia glimlachend op.

— Op de keper beschouwd wel, gaf Raffles toe; het is echter de eerste maal dat onze wegen zich kruisen. Hij werkte tot hiertoe steeds op een ander terrein dan het onze en ik begrijp niet hoe hij op het idee der kroonjuwelen is gekomen.

— En wat staat ons nu te doen? vroeg Charles nieuwsgierig.

— Dat is niet zó ingewikkeld, mijn beste, we gaan een bezoekje brengen aan onze Burggraaf en zullen hem het vuur wel aan de schenen leggen! Verwittig James, dat hij de wagen voorrijdt en ga even na of Marlowe onze woning niet laat bewaken!

WAARIN EEN DRAADLOOS BERICHT
WORDT UITGEZONDEN EN
OPHELIA EEN SPRONG WAAGT.

Burggraaf Raoul de Savigny bewoonde een ruim, in Victoriaanse stijl opgetrokken gebouw aan de New Oxfordstreet, waarvan een beperkt personeel het onderhoud verzekerde.

De Burggraaf was een man in de volle kracht van zijn leven en zag er niet ouder uit dan ver in de dertig ofschoon zijn leeftijd minstens vijfenveertig moest zijn. Hij was van middelmatige gestalte, eerder mager maar stevig gespierd en heel zijn houding verried dat hij een hartstochtelijk sportbeoefenaar was. Hij was trouwens een ervaren zeiler, schermde en bokste, terwijl ook het lange afstand lopen evenals de zwemsport weinig of geen geheimen voor hem hadden. Verder was hij even goed thuis op de rug van een paard als achter het stuurwiel van een racewagen of een vliegmaschine.

Maar ook op andere gebieden was de burggraaf geen oningewijde. Hij sprak vijf of zes talen vloeiend en bijna zonder merkbaar accent, hij beschikte over een ruime wetenschappelijke kennis en een grote belezenheid terwijl zijn aangeboren galantheid op de vrouwen een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefende.

Over het algemeen waren het de vrouwen die de burggraaf in bescherming namen en bij hun mannen met klem de vreemde geruchten tegenspraken die over Raoul de Savigny de ronde deden.

Daardoor kwam het ook dat de burggraaf nog altijd in de hoogste kringen werd geaccepteerd en lid was kunnen blijven van een paar vooraanstaande clubs. Het moet echter gezegd dat Raoul de Savigny zijn aangeboren eigenschappen om de vrouwen te behagen zelden of nooit misbruikte. Hij betoverde de vrouwen door zijn hoffelijkheid en zijn zwier, zijn charmes en bloemrijke taal, maar maakte ze nooit tot zijn slachtoffers indien ze zelf daartoe niet absoluut aanleiding gaven.

Een tweetal bedienden, die eigenlijk meer zijn compagnons waren, stonden hem ter beschikking en waren hem tevens behulpzaam in zijn ondernemingen.

Ze hadden geen uitgesproken kwaliteiten of opvallende geestelijke eigenschappen, maar waren in de eerste plaats trouw en voerden de bevelen die hun werden gegeven nauwkeurig uit.

Op het ogenblik had de burggraaf, die niet van vroeg opstaan hield, pas de ontbijttafel verlaten en bevond zich in de gezellig ingerichte rookkamer, die uitzicht gaf op een kleine tuin.

De zonnestralen vielen door de in lood gevatte ruitjes der beide ramen en verleenden een zachte, warme glans aan de antieke meubilering en de prachtige wandtapijten waarmede het vertrek was gestoffeerd.

Pas had de burggraaf het zich gemakkelijk gemaakt om zijn correspondentie en de ochtendbladen door te nemen, toen bescheiden op de deur werd geklopt. Onmiddellijk daarop trad een der bedienden van de Savigny, die zowel de rol van huisknecht als die van butler vervulde, binnen.

— Wat is er, François? vroeg de burggraaf terwijl hij de man onderzoekend aankeek.

— Er zijn twee heren om u te spreken, Vicomte. Hier zijn hun kaartjes.

De burggraaf wierp een blik op de zilveren schotel, nam de naamkaartjes tussen duim en wijsvinger en draaide ze heen en weer.

— Sir Alan Chesterton, mompelde hij voor zich heen, en Mr. Farell..... totaal onbekenden voor mij.

Raoul de Savigny dacht enkele ogenblikken na, haalde dan echter onverschillig de schouders op en zei min of meer verveeld:

— 't Is goed, François, breng die heren hier. Maar blijf in de buurt want..... enfin, je begrijpt wel!

— Bien, Monsieur le Vicomte, ik begrijp het.

François verwijderde zich en keerde enkele ogenblikken later weer, samen met de bezoekers, die door de burggraaf nieuwsgierig werden opgenomen.

Toen de deur achter de bediende was dichtgevallen wendde de Savigny zich tot de beide mannen, bood hun hoffelijk een zetel aan en vroeg:

— Welnu mijne heren, wat kan ik voor U doen?

Beide bezoekers behielden even het stilzwijgen, zodat de burggraaf enigszins onrustig opkeek recht in twee staalgrijze ogen, die hem scherp schenen te fixeren.

— Monsieur le vicomte, zei de man wiens blikken die van de burggraaf kruisten, ik kom u mijn rekening presenteren voor dit hier!

Hierbij wees de spreker op het kleine verband dat zich boven zijn rechteroor bevond.

— Ik meen niet de eer te hebben, begon de burggraaf voorzichtig, dat wil zeggen, verbeterde hij zich zelf vlug, ik begrijp niet waarover u het hebt!

Rafles, want hij was het inderdaad, merkte hoe de burggraaf één onderdeel van een seconde van kleur verschoot.

Op innemende toon antwoordde hij dan ook:

— Ik zal u een weinig terechthelpen, monsieur le vicomte; het zijn slechts drie woorden, maar ik vermoed wel dat ze veel zullen ophelderen.

— En welke zouden die woorden wel kunnen zijn? vroeg de Savigny op gemaakt luchtige toon, terwijl hij zich van zijn eerste verbazing geheel had hersteld.

— Och, het zijn slechts drie namen, vervolgde Rafles glimlachend; namelijk de Tower, Hyde Parc en Kroonjuwelen.

De burggraaf verschoot weer even van kleur, doch vooraleer hij een antwoord had kunnen verzinnen ging Rafles verder:

— Doe geen moeite, Monsieur le vicomte, want ontkennen zal niet baten. Weliswaar kent u me niet persoonlijk maar mijn naam zal u toch niet helemaal vreemd zijn

— Maar ik ken helemaal geen Sir Chesterton, protesteerde de burggraaf.

— Dat is ook maar een fictieve naam, zei de grote avonturier glimlachend. Waarschijnlijk zullen we elkaar beter begrijpen als u me JOHN RAFLES noemt!

— John Rafles!

De onderkaak van Raoul de Savigny zakte van verbazing even omlaag. Hij wist zich echter vlug te herstellen en barstte daarop in lachen uit.

— Mon Dieu! bracht hij tenslotte proestend uit, wat een onbetaalbare grap! U was dus de man die ik vannacht..... Goeie genade, dat had ik wel nooit kunnen dromen!

Hij schaterde nog even na en deed bovemenselijke pogingen om ernstig te blijven, toen hij de grote avonturier aankeek.

— Ik was inderdaad de man die door U of een uwer kornuiten op het hoofd werd geslagen, antwoordde Rafles, en ik vond het helemaal niet lollig. Ik zie echter met genoegen dat U geen moeite doet om te ontkennen, wat alles zal vereenvoudigen.

— Niet voor al het geld van de wereld zou ik aan ontkennen denken, protesteerde de burggraaf. Daarvoor is het een veel te kostelijke grap! Ik heb nooit kunnen vermoeden dat ik de grote Rafles nog eens onder mijn slachtoffers zou tellen.

— Toeval, mijn beste burggraaf, louter toeval, antwoordde de grote avonturier. Maar om terzake te komen: graag had ik de kroonjuwelen van U terug. Ik kan op gezette tijden een goed grap waarderen, maar de kastanjes voor anderen uit het vuur halen, ligt me niet.

— Dat begrijp ik, zei de burggraaf. Ik vrees echter U te moeten teleurstellen!

— Hoezo? vroeg Rafles de wenkbrauwen hoog optrekkend.

— Ja, zie je, mister Rafles, de kroonjuwelen zijn niet meer in mijn bezit. U moet begrijpen, ik handelde hier in opdracht van derden.

Raoul de Savigny pauzeerde even en glimlachte.

— Ga verder, moedigde Rafles hem aan, het interesseert me geweldig.

— Wel, zei de burggraaf, dan kan ik het beste met 't begin aanvangen. Enige tijd geleden maakte ik kennis met een schatrijke Amerikaan, die de dag tevoren de kroonjuwelen was gaan bezichtigen. Hij was geheel onder de indruk, zodanig dat hij er niet van kon slapen. Enfin, na enkele weken, nadat we elkaar beter hadden leren kennen, sloten we een overeenkomst. Hij zou me één millioen dollar betalen, als ik hem een paar der kroonjuwelen zou bezorgen. Wekenlang maakte ik voorbereidingen en ik was er reeds in geslaagd vriendschap te sluiten met Sir Cedric Sailsbury, hij stond op het punt me een avond in de Tower uit te nodigen, iets waarop ik mijn plannen had gebouwd, toen hij kennis maakte met een jonge vrouw waardoor onze omgang ophield.

Rafles wisselde vlug een blik met Charles,

doch de burggraaf scheen zulks niet te merken en vervolgde:

— U zult wel begrijpen, mister Rafles, dat in ons beroep achterdocht een eerste vereiste is. Ik betrouwde het zaakje niet al te best en zo kwam het dat ik Sir Cedric schaduwde, telkens als hij vrijaf nam. Ik volgde de taxi gisteravond, waarin hij had plaatsgenomen en volgde hem naar Camden Road. Had ik toen geweten dat U achter de hele zaak aanzat, dan zou ik het misschien hebben opgegeven. Ik slaagde er echter in ongemerkt de woning binnen te dringen waar U de kolonel had ondergebracht en kon een gedeelte van een gesprek afluisteren, waarschijnlijk tussen U en een Uwer helpers. Zo vernam ik heel wat bijzonderheden en onmiddellijk stond mijn plan vast. Ik zou uw vrienden beletten op het gestelde uur de Tower te bereiken en hun plaats innemen. Dat lukte volkomen en de rest weet U.

— Mijn compliment, zei Rafles welgemeend, ik zelf had U niet kunnen verbeteren.

— Dank U. De burggraaf neeg het hoofd bij deze gevleide erkenning van zijn capaciteiten.

— Maar met dat al, merkte Rafles op, weet ik nog altijd niet waar de kroonjuwelen gebleven zijn.

— Un moment. Ik kom nu aan het belangrijkste. Toen ik de juwelen in mijn bezit had, bracht ik ze direct bij onze Amerikaan. Ik gaf hem de raad zo spoedig mogelijk het land te verlaten en hij was zo verstandig naar mij te luisteren. Dezelfde nacht nog vertrok hij naar Plymouth per vliegtuig en scheeptte zich in op zijn jacht. Hij is nu waarschijnlijk op weg naar Portugal of een der Noordafrikaanse havens.

— Welk jacht is het? vroeg Rafles, en hoe is de naam van die vent?

— Hij heet Clifton en zijn jacht is de „Frisco-city”.

— Kunt u zich nog in verbinding stellen met hem? vroeg Rafles.

— Ja, antwoordde de burggraaf, hij heeft me een soort kinderlijke code ter hand gesteld, waardoor ik hem draadloos kon bereiken indien er iets belangrijks mocht zijn. Ik zou moeten uitzenden onder het motto van „XXX Medico”, het sein van de draadloze medicale dienst, waarbij alle andere

posten automatisch hun uitzending stopzetten.

— Niet zo slecht gevonden, moest Rafles toegeven. En heeft Clifton U betaald?

— Contant, zei de burggraaf, in onvervalste dollarbiljetten!

— Een miljoen dollar....., zei Rafles meimerend. Dat is ongeveer een tiende van wat de juwelen werkelijk waard zijn, afgezien van hun gevoelswaarde.

— In ieder geval neem ik er genoeg mee, zei de burggraaf. Het is een der beste zaakjes die ik ooit heb opgeknapt.

— Dat begrijp ik, zei Rafles; jammer echter dat ik u een illusie zal moeten ontnemen! U zult dat geld nooit kunnen gebruiken.

— En waarom niet? vroeg de burggraaf achterdochtig.

— Om de heel eenvoudige reden, mijn beste vicomte, antwoordde Rafles ironisch, dat ik mij veroorloven zal het mee te nemen.

De reactie van Raoul de Savigny kwam één ogenblik te laat, want bliksemsnel had de grote avonturier een gevaarlijk uitziende revolver te voorschijn gehaald en deze op de tegenpartij gericht.

Intussen was Charles opgesprongen, bereikte met een paar vlugge passen de zetel van de Savigny en bond deze met een reeds klaargehouden touw de handen op de rug.

Op hetzelfde ogenblik vloog de deur open en kwam François, de huisknecht binnengestormd.

Hij richtte zijn revolver op de grote avonturier, doch vooraleer hij kans kreeg één woord uit te brengen, of de trekker over te halen, kwam Charles tussenbeide en spoot hem een straal ammoniak in het gelaat.

Hulpeloos naar adem snakkend en geheel verblind stortte de huisknecht neer en onderging daarna hetzelfde lot van zijn meester. De burggraaf werd ontdaan van de sleutels der brandkast en na nog een spottende groet in zijn richting te hebben geworpen verliet Rafles het vertrek, gevolgd door Charles, die voorzichtigheidshalve beide mannen nog een prop in de mond had geduwd opdat ze niet door ontijdig alarm de aftocht van beide vrienden zouden verhinderen.

Enkele minuten later verlieten ze samen tamelijk zwaar beladen de woning en namen plaats in de wachtende auto, die door James onmiddellijk op gang werd gebracht.

Met een vaart van twintig knopen kliefde ergens ter hoogte van de Franse kust in de Golf van Gasconje een sierlijk gebouwd motorjacht door de golven.

Het was een prachtige dag en de meeste leden der weinig talrijke bemanning hingen links en rechts over de reling van het schip, spuwden gedachteloos in het water en droomden van havensteden, vrouwen, spel en drank, de enige dingen die in hun leven en in hun ogen waarde schenen te hebben.

Ergens in het vooronder in zijn cabine, dommelde de marconist zoetjes in op de wiegende deinig die het schip zachtjes heen en weer bewoog. Plots werd hij uit zijn waakdroom opgeschrikt door het tikken van de seinsleutel en vlug schoof hij zijn koptelefoon over het hoofd.

Automatisch, want door jaren ervaring vergroeid met zijn vak, begon hij op de blocnote, die zich voor hem bevond, de boodschap te noteren:

XXX MEDICO ROEPT DE FRISCO CITY — XXXMEDICO ROEPT DE FRISCO CITY.

De marconist had de sleutel omgedraaid en antwoordde:

FRISCO CITY LUISTERT — FRISCO CITY LUISTERT

XXX MEDICO klonk het nogmaals en dan: HIER VOLGT DE BOODSCHAP BESTEMD VOOR DE EIGENAAR VAN DE FRISCO CITY: GEEF JUISTE LIGGING OP — ZIEKE WORDT PER VLIEGTUIG GETRANSPORTEERD GETEKEND DE SAVIGNY EINDE DER BOODSCHAP.

Vlug seinde de marconist terug: BLIJF IN DE LUCHT ANTWOORD VOLGT!

Met een vlugge beweging scheurde de man het blaadje uit het notaboek, legde zijn koptelefoon af en spoedde zich naar Mr. Clifton om hem van de boodschap op de hoogte te brengen.

Enkele minuten later keerde hij weer, ging voor het seintoestel zitten en stelde zich opnieuw in verbinding:

XXXMEDICO — XXXMEDICO — DE FRISCO CITY ROEPT ZENDSTATION!

De verbinding kwam tot stand en de marconist seinde:

LIGGING: 42° N.B. — 7° W.L. EINDE DER BOODSCHAP.

De marconist dommelde opnieuw in, maar in de kajuit boven hem liep mister Clifton, de Amerikaanse multi-millionair gejaagd heen en weer als een tijger in zijn kooi en kwelde zich vergeefs het hoofd over de boodschap, die hij zopas van de burggraaf had ontvangen. Hij begreep wel dat er iets verkeerd moest zijn gegaan, want anders zou de Savigny niet per vliegtuig naar hem toekomen.

En terwijl hij vol onrust op en neer liep, sneed de boeg van het jacht even gelijkmatig verder door de golven, terwijl de bemanning, in het geheel niet bekend met de slechte stemming van hun patroon, zich even lui en onverschillig door de zonnestralen liet koesteren, ergens over de reling hangend of uitgestrekt op het dek, met een dagblad beschuttend over het gelaat om rustig te kunnen indutten, zonder door het scherpe licht te worden gehinderd.

**

Als een zilveren stip aan de hemel, onzichtbaar voor het blote oog en met een snelheid van ruim 900 km. per uur, joeg de „Hurricane” door het luchtruim. James had in de stuurstoel plaats genomen, terwijl Raffles, Charles en Ophelia elkaar in de cabine gezelschap hielden.

Ongeveer een half uur geleden waren ze uit Windsor vertrokken en sinds geruime tijd bevonden ze zich boven de Atlantische Oceaan en naderden de golf van Gasconje, waar zich ergens in de buurt het jacht van Clifton moest bevinden.

Geen enkel geluid drong in de gecapitonneerde cabine door en de trillingen der motoren waren nauwelijks merkbaar. Zonder moeite konden de inzittenden dan ook een normaal gesprek voeren, onnodig één ogenblik de stem te moeten verheffen.

— Denk je, John, dat Clifton in de val zal lopen? vroeg Charles.

— Ik twijfel er niet aan, of hij zal eieren voor zijn geld kiezen, Charles. Hij zal het niet wagen, de kroonjuwelen te behouden op gevaar af enkele jaren gevangenisstraf te krijgen.

— En hoe bereiken jullie het schip? vroeg Ophelia.

— De „Hurricane” heeft drijvers, antwoordde Rafles. We zullen op het water dalen.

Op hetzelfde ogenblik slaakte Charles, die met een kijker gewapend, de horizon onderzocht, een kreet.

— Ik geloof dat ik het jacht ontdekt heb, John riep hij.

Rafles nam op zijn beurt de kijker ter hand en keek in de aangeduide richting.

— Je hebt gelijk, Charles, het is ongetwijfeld het jacht van Cliffton. Ga vlug aan het seintoestel zitten en roep hen op.

De jonge man nam aan het toestel plaats, schakelde in en begon te seinen:

— SCOTLAND-YARD ROEPT DE FRISCO CITY..... SCOTLAND-YARD ROEPT DE FRISCO CITY. STOPT UW MACHINES. ZENDT EEN BOOT UIT WANT WIJ KOMEN BIJ U AAN BOORD!

Toen Charles tegenbericht kreeg van de marconist van de „Frisco-City,” waarbij werd medegedeeld dat het bevel zou worden opgevolgd, schakelde hij het toestel uit en wendde zich tot Rafles:

— Dat is in orde, John.

Op bevel van Rafles had James intussen de machine doen dalen, zodat het jacht van de Amerikaan reeds met het blote oog zichtbaar was. Men kon de drukte merken die er midscheeps heerste en alle hands aan dek waren druk bezig een roeiboort neer te laten. De machines stonden stil en het jacht doberde zachtjes op de golven.

Steeds lager en lager daalde de „Hurricane” tot ze tenslotte de zeespiegel bereikte en in nog steeds snelle vaart op het jacht aanstuurde. Ongeveer een vijftigtal meters van het schip af, kwam het vliegtuig tot stilstand en zowel Rafles als Charles maakten zich klaar om het toestel te verlaten.

Het duurde een tiental minuten vooraleer de roeiboort, met een zestal roeiers en de stuurman bemand, bij de „Hurricane” aanlegde. Zonder dralen sprongen beide vrienden in het schommelende vaartuig en op officiële toon gaf Rafles bevel hen naar het jacht te brengen, waaraan zonder tegen stribelen werd voldaan.

Mister Cliffton wachtte de zogenaamde beampten van Scotland-Yard met de grootste tekenen van zenuwachtigheid op, nauwelijks

hadden ze een voet aan boord gezet, toen de millionaire hun vlug uitnodigde in zijn kajuit te komen.

Zwijgend voldeden Rafles en Charles aan dit verzoek en toen Cliffton de deur zorgvuldig achter hen had gesloten, vroeg hij met haperende stem en vol emotie:

— Mijne heren, wat een verrassing! Kan het soms zijn dat ik een of andere overtreding zou hebben begaan tijdens mijn verblijf in Engeland?

— Mister Cliffton, zei Rafles op officiële toon, ik houd er niet van om de zaak heen te draaien. Wat betreft de overtreding die U hebt begaan, die is ernstig genoeg om U voor enkele jaren naar de gevangenis te zenden. Diefstal van kroonjuwelen staat bij ons gelijk met hoogverraad.

De millionaire werd asgrauw en zijn handen trilden. Stamelend bracht hij uit:

— Maar mijne heren,..... een grote vergissing..... ik zweer U.....

— Spaar uw adem, mister Cliffton, zei Rafles ijskoud. Burggraaf de Savigny werd door ons geknipt en heeft alles bekend. Hier, vervolgde Rafles en haalde enkele officieel uitzijnde papieren te voorschijn, ik heb hier voor U een bevel tot in-hechtenisneming.

— Maar dit schip is Amerikaanse bodem, protesteerde de millionaire. De Engelse politie heeft hier geen enkele macht!

— U vergist zich, mister Cliffton, antwoordde Rafles, de zaak waarover het gaat is van zulk belang, dat Scotland-Yard hiervoor telegrafische toelating heeft verzocht en verkregen van het Amerikaanse departement van Justitie. Als U de papieren wilt nazien, zult U merken dat alle formaliteiten in orde zijn.

— Bedoelt U, samelde Cliffton, dat U me gevangen neemt?

— Laten we elkaar goed begrijpen, mister Cliffton. Buiten U, Raoul de Savigny en de Engelse instanties, is er niemand die iets van de diefstal der kroonjuwelen afweet. Als het nieuws openbaar moest worden, zou het een ongehoord schandaal verwekken. Om dat te vermijden, wil de Engelse regering genade voor recht laten gelden, als de juwelen geheel intact worden weergevonden.

— Als ik de juwelen teruggeef, begon Cliffton, krijg ik dan op mijn beurt het geld weer dat ik aan de Savigny betaalde?

— U hebt lef, Mister Cliffton, zei Rafles, ik moet U echter teleurstellen want op dat geld heb ik reeds beslag gelegd. U mag reeds tevreden zijn dat U er zo goedkoop van af komt!

Cliffton scheen nog even te aarzelen, maar zag tenslotte in dat hij zich in het onvermijdelijke zou moeten schikken.

Zuchtend ging hij naar een der hoeken van de kajuit, knielde neer en wrikte na enige moeite een der planken los uit de vloer, nadat hij het zware Perzische tapijt terzijde had geschoven.

Toen hij de kistjes aan Rafles overhandigde overtuigde deze zich of de juwelen nog geheel intact waren, zag dat alles in orde was en overhandigde de partij aan Charles.

— Dank u, Mister Cliffton, zei Rafles tot afscheid. u bent ditmaal de dans gelukkig ontsprongen, laat u dit een les zijn voor de toekomst!

Vergezeld van de millionnair verlieten beide mannen de kajuit, daalden in de roei-boot af en lieten zich naar de vliegmaschine roeien.

Enkele minuten daarna raasde de „Hurricane” over de golven, steeg op en was na korte tijd nog slechts een stip aan de horizon, tot Cliffton en de gehele bemanning van het jacht haar tenslotte uit het oog verloren.

De machines van de boot begonnen opnieuw te stampen en het jacht vervolgde zijn weg, zonder dat iemand, buiten de millionnair zelf, iets afwist van het nogal geheimzinnige bezoek.

**
*

De „Hurricane,” op ongeveer tweeduizend meter hoogte, vloog in snelle vaart in de richting der Engelse kust. Afstanden schenen voor haar niet te tellen en ofschoon ze slechts op iets meer dan de halve snelheid vloog, kregen de reizigers al heel spoedig eerst St. Nazaires, daarna Rennes en tenslotte Cherbourg in het zicht. Nog slechts het kanaal lag tussen hen en Engeland en het zou amper nog een tiental minuten duren vooraleer ze zich boven Engels grondgebied zouden bevinden.

Toen echter het eiland Wight in de verte opdoemde als een bijna onzichtbaar, klein vlekje, riep James die de stuurknupper hanteerde:

— Ik denk dat er iets niet in orde is, Sir. Twee jachttoestellen van het leger en nog wel van het nieuwste type trachten ons de weg af te snijden. Rafles haastte zich naar de stuurcabine toe, die in verbinding stond met de passagierskajuit en keek in de aangevozen richting.

— Je hebt inderdaad gelijk, James! De lippen van de grote avonturier persten zich op elkaar.

— Zal ik de snelheid verhogen, Sir? vroeg James hoopvol.

Rafles schudde ontkennend met het hoofd.

— Het zou weinig baten, James, De grote snelheid van de machine zou allicht argwaan wekken, terwijl het ons waarschijnlijk toch niet helpen zou. Het vliegtuig zou dood-eenvoudig gesignaleerd worden en ongetwijfeld zou de politie bij de landing klaar staan om ons in te rekenen.

— Wat is er, John? vroeg Charles ongerust, terwijl ook hij naderbij kwam.

— Ik vrees, Charles, dat Marlowe weer een van zijn invallen heeft gekregen. Op hetzelfde ogenblik begon het lichtje te flikkeren van het draadloze ontvangtoestel en vlug snelde de jongeman er op af. Hij zette het luisterapparaat op en begon toen te noteren. Het scheen geen lange boodschap te zijn, want na enkele ogenblikken vervoegde hij zich weer bij zijn vriend.

— Ze zeggen dat we naar Croydon toe moeten en daar moeten landen! Wat gaan we nu doen, John?

— Er blijft ons niet anders over dan te gehoorzamen, Charles. Onze machine is ongelukkiglijk herkend, zodat we moeilijkheden zouden hebben indien we trachtten te ontsnappen.

— Maar de kroonjuwelen? vroeg de jonge man verschrikt. Marlowe zal ons natuurlijk te Croydon opwachten en dan hangen we. Rafles dacht enkele tijd ingespannen na, Tenslotte wendde hij zich tot het meisje en zei:

— Ophelia, alles hangt nu van jou af. Indien je echter ook maar enig bezwaar hebt om te doen wat ik je ga vragen, doe het dan niet!

— Wat is het? vroeg het meisje.

— Ik, evenmin als Charles of James, zouden het met kans op slagen kunnen ondernemen, zei de grote avonturier. Marlowe zal

ongetwijfeld aan alle kustwachten ons signalement hebben meegedeeld, evenals aan de plaatselijke politie langs de gehele kust. Ik ben echter overtuigd, dat hij aan jou niet zal hebben gedacht, want nooit zou hij geloven dat je aan onze tochten deelneemt.

— Zeg nu maar vlug wat ik doen moet! onderbrak het meisje.

Rafles wierp een blik naar buiten en zei:

— We hebben de jagers reeds ver achter ons gelaten. Zou je het aandurven met een valscherp naar beneden te springen? Je hebt je daar toch in geoefend, is het wel?

— John! zei Charles protesterend, doch Ophelia onderbrak hem.

— Zeker heb ik me daar in geoefend! Ik was leerling-pilote bij het Amerikaanse luchtwapen, toen de oorlog eindigde vooral eer ik werd ingezet!

— En durf je het te wagen?

— Waarom niet? Ik deed het zo dikwijls voor eigen genoegen!

Rafles wendde zich tot James:

— Verhoog onze snelheid, James. En ga ook nog hoger, dat men ons niet kan zien.

— Wat ben je van plan, John? vroeg Charles, die inzag dat Ophelia niet van haar besluit zou afwijken.

— We zullen nog een kleine omweg maken, vooraleer Croydon aan te doen, Charles. Veel tijd hebben we niet, maar toch voldoende om Ophelia in de buurt van Harwich te parachuteren, ergens waar zeer weinig mensen zijn! Op die wijze kan ze de kroonjuwelen in veiligheid brengen en kunnen we zonder enig gevaar te Croydon landen.

— Een schitterend idee! prees het meisje. En waar moet ik met al die schatten heen, eenmaal op de begane grond?

Je zult ergens wel een auto of een ander voertuig kunnen huren; dan begeef je je naar Harwich. Huur er een hotelkamer, pak er de juwelen stevig in en stuur ze poste restante op jouw naam naar Londen. Vervolgens neem je de trein en komt naar huis.

— Niet kwaad! grinnikte het meisje. Ik verzeker je dat het lukken zal!

— Daaraan twijfel ik niet, zei Rafles. Maak je nu echter klaar, want we zijn ongeveer ter plaatse.

Grondig werd de uitrusting van het meisje gecontroleerd, eerst door Charles en vervolgens ook nog door Rafles. Handen werden

gedrukt en dan, op een door Rafles gegeven sein werd het valluik geopend en verdween Ophelia in de diepte. Amper konden de drie mannen nog zien hoe het valscherp zich op het juiste ogenblik opende en dan verdween het witte stipje uit het gezicht.

— Een flinke meid! bromde Rafles, meer ontroerd dan hij wou laten blijken.

— Denk je, dat ze er veilig doorheen komt? vroeg Charles schor.

De grote avonturier klopte zijn vriend hartelijk en bemoedigend op de schouder:

— Dienaangaande koester ik geen vrees, Charles! Ze is pienter genoeg om na haar landing onopgemerkt te verdwijnen. Ik ben benieuwd wat ditmaal het excuus van Marlowe zal zijn!

**

Ongeveer een kwartier later, toen de „Hurricane op het vliegveld van Croydon arriveerde, werd het onmiddellijk door een zwerm van politiemannen omringd. Marlowe bevond zich vooraan en toen de drie mannen uitstegen, kwam een harde trek om zijn mond.

— Tiens, tiens, zei Rafles toen hij de begane grond bereikt had en voor Marlowe kwam te staan, wat is er nu weer aan de hand, inspecteur?

— Dat mag U weten, Sir Neville, antwoordde Marlowe stug. Ik wil namelijk uw vliegtuig grondig onderzoeken.

— Dat kan, zei Rafles, als U daar machtiging voor heeft en op voorwaarde dat ik bij het onderzoek aanwezig mag zijn, evenals Charles en mijn bediende.

— Dat recht heeft U. Marlowe wendde zich tot zijn ondergeschikten en gaf de nodige instructies.

— Nog altijd op zoek naar de kroonjuwelen, inspecteur? vroeg Rafles fluisterend. Als het zo is, zal ik U ook ditmaal moeten teleurstellen!

Marlowe antwoordde niet; alleen de trek om zijn mond werd iets scherper. Onverschillig haalde Rafles de schouders op en gaf Charles instructies opdat ze nauwkeurig toezicht zouden houden op de politie mannen, zodat geen hunner het geheim van de „Hurricane” zou kunnen ontdekken.

Meer dan twee uur gingen voorbij en tenslotte moest Marlowe het opgeven, zonder ook maar iets verdachts te hebben ontdekt.

Het vliegtuig werd in de loods gerold, welke door Rafles zorgvuldig werd afgesloten.

— En toch ben ik er zeker van, zei Marlowe toen hij de drie mannen wrokkig vrijuit moest laten gaan, dat U van dichtbij in de zaak betrokken bent. Ik kreeg nog meer argwaan tegen U, toen ik vernam dat U te Windsor met Uw vliegtuig was opgestegen, nadat U erin geslaagd was een mijner mannen van u af te schudden. Het is echter jammer dat ik uw terugkeer moest afwachten, vooraleer ik iets kon doen, daar ik niet wist waarheen u vloog.

— U is al te achterdochtig, zei Rafles, in wiens ogen spotlichtjes dansten. Wij maakten slechts een pleziertochtje!

Marlowe haalde de schouders op, verontschuldigde zich en ging heen, 'n voorbeeld dat door de drie vrienden meteen werd gevolgd. Een taxi bracht hen naar de St James Square, waar het wachten nu nog slechts op Ophelia zou zijn.

Voor Charles schenen de uren wel eeuwen toe, terwijl ook Rafles en James moeilijk hun opgewektheid wisten te behouden. Het was dan ook een hele opluchting, toen het meisje rond negen uur 's avonds arriveerde en verslag uitbracht van haar tocht.

De landing was vlot verlopen en enkele personen die het valscherp hadden opgemerkt, had het meisje weten te ontlopen, zonder te worden gezien. Ze had enkele kilometers te voet afgelegd, tot ze een dorp bereikte waar ze een auto had gevonden, die haar naar Harwich had gebracht. Voor de rest was alles normaal verlopen, zoals Rafles het haar had opgedragen.

— Gelukkig! bromde Charles. En dat alles voor die idiote kroonjuwelen. En zich tot Rafles wendend, voegde hij er strijdlustig aan toe:

— En nu zou ik wel eens willen weten, wat je met de juwelen denkt aan te vangen. Na al wat er gebeurd is, meen ik wel dat je ons daarover dient in te lichten.

— Dat recht hebben jullie zeker, gaf Rafles toe; vooral Ophelia komt hiervoor als eerste in aanmerking.

— En wat ga je er mee aanvangen? hield Charles koppig vol.

— Zoals ik in den beginne gezegd heb: ze iemand ten geschenke geven. Het moet namelijk ons huwelijkscadeau zijn aan prinses Elizabeth!

Charles' mond viel open van verbazing en hij hapte naar adem. Hij trachtte te spreken maar zijn tong weigerde alle dienst.

Het komische gezicht dat de jonge man hierbij zette, deed Ophelia in lachen uitbarsten, hilariteit die ook door Rafles en James werd gedeeld. Tenslotte slaagde hij er in moeilijk uit te brengen:

— Al die moeite en last..... die hebben dus alleen daartoe gediend?

En op zijn beurt barstte hij nu in lachen uit, het groteske van heel de geschiedenis inziende. En zich tot Rafles wendend, zei hij plechtig:

— John, reik me de hand, het is de beste grap waarvan ik in mijn leven ooit heb gehoord!

— Nietwaar? vroeg Rafles glimlachend, terwijl hij zijn vriend de hand schudde. Wat konden wij, als gentlemen, de prinses minder aanbieden dan dit vorstelijk geschenk?

En tenslotte, zei Charles wijsgerig, heeft de hele zaak ons toch één millioen dollar opgebracht, terwijl zowel de burggraaf als Marlowe achter het net hebben gevestigd.

— Een aandoenlijk en behartenswaardig standpunt, meende Rafles. Iets wat we absoluut met een stevig diner moeten vieren. Ik heb trouwens reusachtige honger. Laat het ons vanavond gezellig maken, want morgen komt weer een dag, met misschien weer een nieuw avontuur!

Daaraan zal het wel niet ontbreken, meende Charles en hij wist niet hoezeer hij de nagel op de kop sloeg!

EINDE

*Van de volgende nummers is nog een beperkt aantal te verkrijgen.
Vraagt Uw winkelier of aan de uitgever*

- Nr 5 — De ontmaskering van John Rafles
- Nr 6 — De verloren stad
- Nr 7 — Goudzoekers in Afrika
- Nr 8 — De Radar-maniak
- Nr 9 — Prof. Zukor, de geniale misdadiger
- Nr 10 — Het raadsel van de Groene dood
- Nr 11 — Een inbraak met vreemde gevolgen
- Nr 12 — Het Moordenaarsholte Monte Carlo
- Nr 13 — Avontuur in Marseille
- Nr 14 — De diefstal der Kroonjuwelen

★

POST-ABONNEMENTEN

voor de Nieuwe Lord Lister Serie kunnen met ieder nummer ingaan. Per 12 nummers is de abonnementsprijs f 4.20; voor België fr. 70.—

opgave voor Nederland aan:

**Internationale Tijdschriftcentrale
„ATLAS”, Rio Grandelaan 41, Overveen**

opgave voor België aan:

**Uitgeverij Libris, Ant. v. Dijkstraat 36,
Antwerpen**

*Bij opgave van de namen en adressen van
4 nieuwe abonné's voor 12 no's en na ont-
vangst van resp. f 16,80 of 280.— franc,
ontvangt U, of een door U op te geven
persoon een zelfde serie van*

12 nummers GRATIS per post!

Over 14 dagen verschijnt Nr. 15

Het mysterie der 7 verdwenen vrouwen

HET GOEDE BOEK *goedkoop*

MASKERADE

F. M. HEUBNER

Inderdaad, dit boek mag zeker wel als bijzonder aangemerkt worden. Maskerade is een boek van liefde en lijden, van emotie en diepe bezinning op het leven. Het brengt de lezer in contact met mensen en gebeurtenissen, omweven met een geheimzinnig waas, maar toch weer zo natuurgetrouw en psychologisch verantwoord, dat men in ieder der figuren een stuk van zijn eigen leven zou kunnen zien.

Gebonden **3.50** 200 pagina's

Verkrijgbaar bij elke goede Boekhandel of bij:

UITGEVERIJ *Jedes* BOEK-ENGROS

ROKIN 174 • AMSTERDAM

*

VOOR BELGIË 60 Fr.:

UITGEVERIJ «LIBRIS» — Antoon van Dijkstraat 36 — ANTWERPEN